

Durere!

Asta simt — o durere surdă, pulsândă, ce îmi zvâcnește în tâmples ca o tobă bătută de mâini nevăzute. Încerc să deschid ochii, dar pleoapele îmi sunt grele ca lespezile de piatră de pe mormintele vechi ale strămoșilor. În cele din urmă reușesc, iar lumina palidă ce pătrunde printre gratii îmi arde retina.

Aerul miroase a mucegai, a fier încins și a sudoare uscată.

Ce s-a întâmplat? Încerc să îmi amintesc... Ma uit în jur. Gratii, o celula de temniță?

Încerc să mă ridic. Amețeala mă lovește în plin dar nu mă las pradă ei. Mă ridic încet și privesc împrejurimile. Nu sunt într-o celulă, acum îmi amintesc...

Eram cu tatăl meu, cercetând la apus capcanele întinse pentru iepuri. Vântul mirosea a ploaie, frunzele foșneau sub pașii noștri, iar undeva departe, o bufniță striga a nenoroc. Apoi, în luminiș, i-am văzut. O ceată de oameni înarmați, străini, în jurul unui car cu roți groase, tras de doi cai negri ca smoala. Pe car, o cușcă de fier, ca o colivie uriașă. Și-atunci am înțeles: vânătorii de sclavi.

N-am mai apucat să fug. O lovitură bruscă, un fulger alb în partea dreaptă a capului — și lumea s-a prăbușit în neant

O, nu... Cum voi scăpa din acest loc blestemat? Gândurile mi se frâng precum crengile sub furtună. Trebuie să scap! Trebuie să-i vestesc pe săteni — vânătorii nu s-au mai încumetat vreodată atât de aproape de sat. Dacă unul dintre ai mei e prins? Tata? Mama?... Nuuu! Un strigăt mut mi se sparge în piept, ca un geam subțire sub povara vântului.

Panica mă cuprinde. Trag cu putere de zăbrelele reci ale cuștii, încercând să rup fierul cu mâinile goale. Metalul îmi taie pielea, sângele îmi arde degetele, dar nu mă opresc.

— E în zadar, glasul vine din întuneric, domol și adânc. Păstrează-ți puterile. O să ai trebuință de ele.

Mă opresc brusc. Inima îmi tresare în piept. Cineva se află în cușcă, alături de mine. Cum de nu l-am simțit până acum?

Întorc privirea spre colțul de unde a răsunat vocea. Flacăra slabă a torței de afară mângâie chipul unui tânăr. Părul îi este auriu, lung până la umeri, iar ochii — limpezi, de un albastru adânc, asemenea cerului fără nori de vară. Dar... ceva se întunecă în ei. Durere. O umbră de suferință se ascunde în spatele acelei priviri senine, iar fața lui palidă o poartă ca pe o rană veche.

Recunosc acea privire. Mama, cea care vindecă pe toți în sat, mi-a arătat de atâtea ori același chip — al omului care rabdă durerea fără să ceară alinare.

Îl cercetez din ochi, de sus până jos. Da, rana este acolo: umărul drept. Coboară mai jos decât cel stâng, iar brațul îi zace nemișcat, sprijinit de genunchi.

— Ești rănit, spun cu certitudine.

Tânărul mă privește scurt, apoi își pleacă ochii spre umărul său.

— Așa este, rostește, fără amărăciune, doar cu o resemnare tăcută.

Urmez cu privirea firul subțire de sânge ce-i curge din rană. Se scurge încet, dar neconținut, adunându-se lângă el într-o pată roșie, vie, ce se întinde pe podeaua rece ca o floare întunecată. Mirosul sărat al sângelui umple aerul, amestecându-se cu duhoarea cuștii și cu fumul torțelor ce pâlpâie afară.

Și totuși, în ochii străinului, acolo unde durerea se unește cu lumina, se strecoară o licărire de viață. O scânteie.

„Nu!” strig înlăuntrul minții, dar glasul nu-mi răzbate buzele. Instinctul, acela adânc sădit de mâinile mamei mele în zilele de practică din camera mică de tratament de acasă, se ridică din adâncuri precum o flăcără ce nu vrea să piară. Mă apropii iute de bărbat, dar el se retrage, ca un animal rănit ce se teme de atingere.

— Stai! nu vreau să-ți fac rău. Ai pierdut mult sânge... dacă nu îngrijim rana, vei pieri, rostesc, iar cuvintele îmi ard gâtul, ca o rugăciune spusă prea târziu.

Privirea lui se întunecă.

— Știu, rostește greu. Poate-i mai bine să mor, decât să port jugul robiei.

— Nu, spun, și glasul îmi tremură între speranță și nebulă. Vom scăpa de aici! Dar acum, lasă-mă să văd rana.

Oftatul lui e adânc, aproape un geamăt de piatră. Își lasă trupul să se plece înainte, umărul i se deschide în lumina roșiatică a torței, iar eu văd rana. Desfac cu grijă tunică, murdară de sânge închegat și praf. Țesătura se lipește de carne, iar când se desprinde, lasă o urmă întunecată, ca o rană în rană.

Sângele e cald, încă viu. Mirosul lui mă izbește — metalic, amar, amestecat cu umezeala rece a închisorii. Îi descopăr umărul: acolo, în carne, s-a înfipt o săgeată. Capătul a fost rupt, iar carnea e înnegrită, marginea umflată.

Îmi încordez degetele. Trebuie să știu dacă bucăți din lemn au rămas. Așa cum mama mă învățase, ating rana cu grijă, căutând cu vârful unghiei locul unde se ascunde durerea cea mai adâncă.

Bărbatul închide ochii strâns, fruntea i se brăzdează, dar nu scoate nici un sunet. Doar respirația i se frânge în piept, ca un val împotriva stâncii. Lumina torței îi joacă pe piele, învăluindu-i trupul într-o strălucire de aramă și suferință.

Aerul din cușcă devine gros, aproape de nerespirat. În mine, două voci se luptă: frica și îndemnul. Ating din nou rana, de data aceasta mai adânc, și sângele izbucnește, roșu, viu, cald.

Îl privesc în ochi — acei ochi de cer tulburat, în care durerea și viața încă mai ard împreună — și pentru o clipă uit de lanțuri, uit de moarte. Rămâne doar nevoia de a vindeca, de a nu lăsa sângele unui om să se piardă în zadar.

Curăț sângele cu o bucată de pânză smulsă din cămașa mea. Țesătura se îmbibă repede, iar culoarea roșie se întinde, caldă și vie, peste degetele mele. Mirosul sângelui se amestecă cu cel de fier ruginit al cuștii, cu fumul torțelor ce pâlpâie dincolo de zăbrele.

Rup o altă bucată de pânză, o răsucesc între palme și o înnod strâns în jurul rănii. Bandajul se strânge, sângele se potolește, iar pielea lui se înfioară sub atingerea mea.

— Rana nu e prea adâncă, spun cu un fir de speranță în glas. Cred că va fi bine... dacă o voi îngriji câteva zile. Cuvintele îmi scapă în șoaptă, dar în ele se ascunde toată ușurarea lumii.

Încet, bărbatul deschide ochii. Lumina torței se reflectă în lacrimile ce i se strâng pe gene. Fața lui, albă ca ceara, se destinde pentru o clipă, și-n privirea lui se citește o recunoștință tăcută.

— Îmi pare rău... nu am vrut să te fac să suferi.

— Știu... Mulțumesc, răspunde el încet.

El își ridică mâna stângă și o duce spre rană, atingând pânza legată acolo unde încă mai pâlpâie căldura sângelui. Gestul e simplu, dar plin de o noblețe pe care nicio robie nu o poate lua.

În jurul nostru, focurile trosnesc și umbrele vânătorilor se mișcă dincolo de cușcă, dar pentru o clipă, totul pare să se oprească. Doar două respirații se aud în întuneric — a mea și a lui — și între ele, un legământ nespus, născut din suferință și tăcere.

— Numele meu este Zyraxes. M-au lovit cu o săgeată acoperită cu o poțiune de dormit. Așa m-au capturat.

— Eu mă numesc...

Abia am rostit, când un strigăt furios izbește peste noapte, ca o lovitură de bâtă.

— Liniște acolo, că încerc să dorm! răcnește glasul.

Din umbra taberei răsare o voce groasă, plină de desfrâu și cruzime:

— Abraxas! S-au trezit prizonierii? Ce bine! Eu zic să ne distrăm puțin cu ei. În special cu cel blond. Are o dârzenie ce trebuie înfrântă până ce vom ajunge la mină. Nu vrem să ne provoace necazuri.

Alt glas, mai scânteietor, răspunde cu poftă:

— Bine zici, Duras! Adu-l în mijlocul taberei să ne distrăm puțin. Adu-i mai bine pe amândoi să cunoască ce îi așteaptă.

Torțele scânteiază mai aprins la auzul poruncii. Lanțurile zornăie. În jur, râsetele vânătorilor încep să se ridice, ca un nor negru ce ne înconjoară. Eu și Zyraxes ne privim — el cu ochii încă umezi de durere, eu cu inima strânsă de groază — și știu că nu ne rămâne decât să ne înăbușim frica și să ne pregătim pentru ce va urma.

Cel numit Abraxas se ridică dintre umbrele focului — un bărbat înalt, cu umerii lați și brațele încordate, pielea-i lucește în lumina torțelor, brăzdată de urme vechi de bătălii. În ochii săi arde o poftă crudă, o lumină fără suflet. Se apropie de cușcă și, fără o vorbă, trage de zăvorul greu. Fierul scârțâie, răsunând în noapte.

În spatele lui vin alți doi, la fel de vânjoși. Mâinile lor poartă lanțuri și frânghii, iar mirosul de vin și sudoare le precede pașii.

Fără vreun cuvânt de prevestire, Abraxas mă apucă de braț cu o forță năprasnică și mă trage afară. Aerul rece al nopții îmi taie fața, iar tălpile goale se izbesc de pământul tare. Mă azvârle în brațele unuia dintre tovarășii săi, un om cu ochii tulburi și barba deasă, care, fără ezitare, îmi leagă mâinile la spate.

Frânghia se strânge nemilos, se adâncește în pielea subțire a încheieturilor până când simt cum sângele mi se scurge cald printre degete. Durerea urcă pe braț, vie, arzătoare. Nu pot opri un geamăt — scurt, smuls din adâncul pieptului.

Duras, celălalt, nu așteaptă clipă. Îl prinde pe Zyraxes de umăr și îl smucește afară din cușcă. Sângele de sub bandaj se revarsă iar, iar chipul lui se crispează de durere, dar nu spune nimic. Mâinile i se leagă și lui, strâns, fără milă.

Ne târăsc amândoi în mijlocul taberei. Pământul e rece, bătătorit de pași, acoperit cu cenușă și paie ude. De jur împrejur, vreo cincisprezece oameni s-au strâns într-un cerc. Torțele ard în mâinile lor, flăcările joacă pe fețele aspre, iar umbrele se frâng și se contopesc pe pământ.

În centrul cercului se înalță un stâlp gros de lemn, negru de funingine, înfipt adânc în pământ. Sub el, jarul mocnește, pregătit.

Abraxas își trece limba peste buze, zâmbind scurt, cu o plăcere întunecată.

— Dezbrăcați-l!, poruncește el, iar glasul îi răsună aspru, ca lovitura unui ciocan.

Îl dezbracă pe Zyraxes până la talie; aerul serii pătrunde tăios peste pielea lui udă de sudoare, făcându-l să tremure ca o frunză sub ger. Când este întors cu spatele către mine, văd urmele — dungii roșii, umflate, urme vechi de bici care încă gem sub lumina torței. A mai fost bătut.

— Nu! răsună în mine fără glas — nu pot să-i îngădui aceasta. Spatele lui este deja brăzdat; nu voi sta așa! Trebuie să-i opresc.

Îl întorc din nou, cu fața spre cerc. Zyraxes îl privește pe Abraxas cu o privire ce nu știe de plecare: sfidare, mai aspră decât frica.

— Te voi înfrânge, sclavule! strigă Abraxas, vocea lui tăioasă ca fierul. Apoi face semn oamenilor săi; doi îl apucă și îi prind mâinile de lanțurile bătute în stâlp, cât să nu se miște decât cu voia lor.

— Niciodată! răspunde Zyraxes. În aceeași clipă, parcă îmi citește gândul: întoarce capul spre mine, ochii îi întâlnesc ai mei, și dă din cap, o negare silențioasă — nu te băga. Să-i las să-l pedepsească.

Dar nu o pot face... E prea rănit. Nu va putea răbda mult, dacă e chinuit fără cruțare.

Abraxas se apropie încet, cu o mulțumire întunecată în priviri. În mâna sa strălucește la lumina focului un bici cu trei curele, iar la capătul fiecăreia atârnă bile de fier, pline de țepi scurți. Sunetul lor când le mișcă e ca un șuier de șarpe. Îmi trece un fior rece pe șira spinării.

Mă tem pentru Zyraxes. Biciul acela nu doar taie pielea — sfâșie, rupe, zdrobește. Durerea va fi de neîndurat.

Abraxas ridică brațul. Aerul se taie cu un șuier, și prima lovitură cade pe spatele gol al prizonierului. Sunetul e sec, ascuțit, ca o palmă de fier peste carnea vie. Zyraxes se arcuiește sub lovitură, un icnet îi scapă printre dinți, dar nu țipă.

Urmează a doua. De data aceasta își încheștează pumnii, mușchii i se întind ca niște corzi, iar privirea rămâne în pământ. Rezistă. Nu vrea să-i dea bucuria unui strigăt.

Supărat că nu-l vede frânt, Abraxas își încordează brațul și lovește din nou, de trei ori la rând, fără să-i lase răgaz să respire. Fiecare plesnet răsună în noapte și se izbește de stâncile din jur, până pare că întreaga vale urlă de durere.

Sângele îi curge pe spate în șuvoaie subțiri, întunecate, se prelinge peste coaste și se adună în pulberea roșcată de la picioarele lui. Trupul i se scutură de spasme, iar respirația îi vine frântă, ca un suspin adânc, greu.

Îl privesc și simt cum ceva se rupe în mine. Nu e doar milă, e o durere ce mă străpunge și mă arde. Mi se frânge inima văzând cum luptă să tragă aer, cum nu cedează.

Dar ce pot face? Lanțurile îmi mușcă încheieturile, garda râde, focurile trosnesc, iar el e doar o umbră legată de stâlp, biciuită de neputința mea.

Când văd biciul ridicându-se din nou, pregătit să lovească, nu mai stau pe gânduri.. Mă arunc înainte, trup peste trup, lipindu-mă cât pot de strâns de cel legat de stâlp, ca pielea mea să-i fie scut. Simt cum respirația lui se frânge sub mine, cum inima-i bate nebunește, dar nu mă mișc.

În spatele meu, Abraxas izbucnește în râs — un sunet gros, fără omenie. Se aude șuierul biciului și, o clipă mai târziu, flăcări par să-mi ardă spinarea. Focul se răspândește în toate mădularele, un foc viu, care mușcă și nu se stinge.

O a doua lovitură cade, trupul mi se cutremură din temelii, iar văzduhul se umple de lumină albă, strălucitoare, de parcă tot cerul ar fi explodat în ochii mei.

N-am cunoscut niciodată o asemenea durere. Țepii biciului îmi sfâșie cămașa și intră adânc în carne; simt cum sângele cald îmi curge în șuvoaie pe șira spinării, până la brâu. Fiecare suflare e o rană.

Încă o lovitură, apoi încă una, repezite, crude. Aerul mi se stinge din plămâni, pieptul mi se strânge, lumea se rotește. Tremur, vreau să strig, dar nu mai am glas, nu mai am suflare.

Lumina torțelor se prelinge pe marginea privirii și se topește într-un abis fără formă. Pământul se învâрте, zgomotele se depărtează, și-ntunericul mă cuprinde, blând ca o mână rece.

Nu mai simt nimic.

Încet, deschid ochii. Întâi e doar beznă și un țiuit adânc în urechi, apoi lumea începe să prindă formă. Aerul miroase a pământ reavăn și a fum.

„Unde sunt?” gândul îmi răsună greu, ca și cum altcineva l-ar fi rostit în locul meu.

La început, nu-mi amintesc nimic. Totul e abur și frig. Dar, încet, amintirile se ridică ca niște umbre: vânătorii, cușca, Abraxas, chinurile, Zyraxes...

O, nu — Zyraxes!

Mă ridic brusc. O ameteală ascuțită mă lovește în tâmpile; văd cum lumea se elatină. Închid ochii și aștept, ținându-mi respirația până ce vântul din capul meu se domolește. După o vreme, vederea mi se limpezește, iar aerul rece îmi taie obraji.

Mă uit în jur: sunt tot în cușca din car. Lemnul scârțâie sub mine, lanțurile atârnă, dincolo de gratii, cerul e încă învăluit de noapte, dar spre răsărit se aprinde o dungă palidă — primele raze ale soarelui care se luptă să răzbată prin neguri. Lumina aceea rece se prelinge peste pământ, peste zăbrele, și atunci o văd: o strălucire aurie în colțul opus al cuștii.

Mă târăsc într-acolo, cu inima zvâcnind, și pe măsură ce mă apropii, lumina se dezvăluie a fi părul lui Zyraxes, prins în razele timpurii ale zorilor.

— Zyraxes! șoptesc, abia îndrăznind să rup tăcerea. Îi ating umărul, apoi îl scutur ușor.

— Zyraxes... trezește-te, te rog...

Bărbatul scoate un geamăt stins, ca un suspin pierdut în somn, dar nu se trezește. Respirația lui e greoaie, frântă, iar pieptul i se ridică spasmodic sub țeșătura murdară.

Un fior de teamă mă străbate. Dacă l-au rănit mai rău, după ce mi-am pierdut cunoștința? Dacă n-a rezistat chinului?

Îmi mușc buzele și mă aplec asupra lui. Cu mâini tremurânde, încep să-i caut rănilor nevăzute, urmele pe care întunericul le ascunde. Lumina palidă a dimineții pătrunde printre zăbrele și se joacă pe pielea lui, făcând sângele închegat să lucească ușor.

Mă liniștesc puțin când văd că rana de la umăr e singura care mai sângerează. Cu grijă, iau din colțul cuștii o găleată mică — în ea, apa e tulbure, cu un miros slab de rugină. E tot ce am. Oftez. Nu e curată... dar e apă.

Cu colțul unei bucăți de pânză rupte din cămașa mea, curăț sângele uscat. Apa se înroșește sub atingere. Măinile îmi tremură, dar nu mă opresc. Îi șterg rana ușor, ca să nu o deschid din nou.

Oftez din nou, aproape fără glas. Se poate infecta... dar nu pot face altfel.

Îl întorc cu grijă, fără a-i apăsa rana de la umăr, și-l așez cu fața în jos. Tunica, sfâșiată și murdară, îi cade de pe spate, lăsându-i pielea la vedere. Trupul lui tresare ușor în atingerea mea, apoi tremură sub briza rece a dimineții.

Involuntar, îmi duc mâna la gură. Un fior rece îmi străbate tot trupul când văd urmele biciului — pielea lui Zyraxes e sfâșiată, smulsă în fâșii late, iar carnea roșie pulsează sub lumina crudă a dimineții. Țepii aceluia blestemat bici au smuls bucăți întregi, lăsând în urmă brazde adânci, din care sângele curge încă, încet, ca lacrimile pământului rănit.

Cu grijă, iau o bucată de pânză ruptă din cămașa mea și o înmoi în găleata cu apă. Lichidul rece îmi mușcă degetele, dar nu îndrăznesc să ezit. Încep să curăț rănila, una câte una, cu atingeri tremurate, de teamă să nu-i adâncesc suferința.

Zyraxes geme slab, un sunet adânc, aproape animalic, și se trage instinctiv, încercând să fugă de durerea apei. Mușchii i se încordează sub piele, iar respirația i se frânge.

— Sssh... este în regulă, îi spun încet, fără să mă opresc din mișcare. Glasul îmi e blând, abia o șoptă.

— Nu-ți voi face rău. Vreau doar să curăț rănila. Dacă nu o fac, se pot infecta.

El întoarce capul ușor spre mine; ochii lui, adânci și tulburi, mă privesc pentru o clipă. În aceeași privire se adună tot ce nu poate rosti: durerea, recunoștința, neputința. Apoi își lasă fruntea la loc, rezemată de busteanul pe care se odihnea și se liniștește.

Pentru o vreme, tăcerea se umple doar cu foșnetul pânzei și cu picăturile ce cad pe podeaua de lemn a cuștii. Curăț tăieturile până când pielea lui nu mai sângerează.

Când termin, rup o bucată dintr-o pătură murdară, găsită într-un colț al cuștii, și o rup în fâșii late. Le înfășor strâns în jurul spatelui lui, legând nodurile cu grijă, ca să nu-l doară. Pânza se pătează repede de sânge, dar rănila sunt acoperite.

Lumina dimineții cade acum peste el, palidă și tremurată. În liniștea aceea, în mijlocul suferinței, îmi dau seama că am uitat de frică. Rămâne doar un gând arzător: să-l țin în viață.

După ce termin de legat rănila, mă las încet pe podeaua aspră a cuștii, cu spatele rezemat de grătile reci. Lemnul mușcă și fierul ruginit îmi apasă oasele. Tresar brusc — o durere înțepătoare îmi străbate spatele, arzând ca o flacără sub piele. Atunci îmi amintesc: bătaia din noaptea trecută, biciul, focul care mi-a sfâșiat carnea.

Încerc să-mi mișc umerii, dar orice gest e o pedeapsă nouă. Oftez ușor, știind că nu pot face nimic; rănilor sunt pe spate, acolo unde nu ajung, și nu pot fi curățate.

Îmi las capul pe spate și închid ochii. În întunericul pleoapelor, gândurile se ridică: A trecut o zi... doar o zi, de când vânătorii m-au prins.

Îmi imaginez chipul mamei — mâinile ei obosite, ochii plini de grijă. Poate că acum mă caută, poate că plânge, crezându-mă pierdut. Tata... sigur cutreieră pădurile, căutând urme, chemându-mi numele în vânt.

Deschid ochii. Dincolo de zăbrele, soarele se ridică încet pe cerul albastru, îmbrăcând pământul într-o lumină caldă, blândă. Mirosul dimineții se amestecă cu aburul umed al câmpiei. Mă uit la acea lumină și o simt străină, de parcă ar fi o amintire dintr-o altă viață.

Oare voi mai simți vreodată razele soarelui pe față?

Voi mai auzi vreodată glasul mamei, blând și cald, când îmi mângâia fruntea, crezând că dorm?

Un nod amar mi se urcă în gât. Știu răspunsul. Nu mai există drum înapoi.

Mă așteaptă mina — rece, întunecată, fără sfârșit.

Ore nesfârșite de muncă grea, de întuneric și de lanțuri, unde soarele nu răzbate nici măcar în vis.

— Deșteptarea!

Glasul lui Abraxas rupe tăcerea dimineții. Mă smulg din semi-somn, iar lemnul cuștii trosnește sub mișcarea mea. Îl văd ridicându-se din mijlocul taberei, masiv, umbră între flăcările palide ale focului ce abia pâlpâie. Își trezește oamenii cu glas poruncitor, iar zgomotul lanțurilor, tropotul cailor și sunetul armurilor umplu aerul.

În curând vom porni din nou la drum. Mă întreb, în tăcere, câte zile ne mai despart de locul acela blestemat, de mina despre care toți vorbesc în șoapte, ca despre o gură de iad.

În tabără, vânătorii se mișcă alene, dar cu deprinderea celor ce au trăit o viață în lanțuri și praf. Strâng pături, le leagă la șeile cailor, pregătesc carul. Unii râd, alții scuipă în pământ. Focul e reaprins, și curând mirosul de carne uscată și pâine încălzită se răspândește printre corturi.

Aerul dimineții poartă aburul aceluia ospăț simplu, iar stomacul mi se strânge cu un gol dureros. Nu am mai mâncat nimic din seara când am montat capcanele cu tata... Mi se usucă gura.

Parcă citindu-mi gândurile, Abraxas se apropie de cușcă. Ține în mână o bucată de carne aburindă, grasă, mirosind a fum și sare. Lumina focului se joacă pe lama cuțitului de la brâu, iar pe buze îi joacă un zâmbet scurt, batjocoritor.

— Ți este foame? întreabă el, apropiindu-se de zăbrele.

Îi înfrunt privirea fără să spun un cuvânt. Simt gustul fierului pe limbă, atât de tare îmi încleștez dinții.

Abraxas râde scurt, fără veselie.

— În această dimineață nu veți primi nici mâncare, nici apă, rostește cu o plăcere rece.

— E pedeapsa ta pentru ce ai făcut aseară.

Se apropie mai mult, iar respirația lui miroase a vin și a fum.

— Era pedeapsa lui, nu a ta. Nu trebuia să intervii.

Las cuvintele să-mi treacă pe lângă urechi, dar simt cum se adună în mine o căldură amară, un foc tăcut ce nu poate fi stins nici de foame, nici de bici. În mine nu mai e teamă. Doar hotărâre.

Râzând cu pofta unui om care se hrănește și din suferința altuia, Abraxas se întoarce spre foc, unde ceilalți vânători împart carnea și pâinea. Sunetele lor — mestecatul grosolan, râsetele, clinchetul vaselor — se împletesc cu trosnetul jarului. Mirosul de grăsime arsă și pâine caldă se strecoară printre zăbrele, ispititor și crud, o batjocură pentru stomacul meu gol.

Lângă mine, Zyraxes mormăie ușor. Își întoarce capul, deschide ochii pe jumătate și încearcă să se ridice, dar trupul i se frânge sub greutatea durerii. Mă grăbesc să-l sprijin, punându-mi brațul sub al lui.

— Îmi pare rău....., șoptesc, iar vocea îmi sună ca un oftat.

El clipește încet, nedumerit.

— Pentru ce?

Îl privesc cu neputință.

— Acum nu ne vor da nimic de mâncare... nici apă. Iar tu ai nevoie.

Pe chipul lui se întinde o expresie obosită, dar senină. Un zâmbet abia schițat îi atinge colțul buzelor.

— Este în regulă, spune încet. — Vor trebui să ne hrănească, mai devreme sau mai târziu. Nu ne pot lăsa să murim de foame. Au nevoie de noi... în condiție bună pentru muncă în mină.

Zyraxes se uită împrejur, clipind des, ca și cum lumina dimineții l-ar orbi după noaptea lungă de chin. Își mișcă ușor umerii, apoi brațele, și pare surprins că durerea nu-l sfâșie așa cum se aștepta. În colțul gurii i se conturează un zâmbet slab, o fărâmă de liniște după furtună.

— Mi-ai îngrijit rănilor... spune încet, iar vocea îi tremură ca un fir de vânt. — Mulțumesc.

Își mișcă trupul puțin mai tare, încercând să-și găsească o poziție mai comodă. În clipa aceea, mișcarea lui face ca spatele meu să se frece de gratiile reci ale cuștii. Durerea izbucnește fulgerător, arzătoare, și înainte să-mi pot stăpâni trupul, un geamăt scurt îmi scapă din piept.

Zyraxes se oprește imediat. Se întoarce spre mine, iar ochii lui, de un albastru palid, se umplu de îngrijorare.

— Îmi pare rău... am uitat de rănille tale.

Se apropie ușor, ridicând mâna ca să-mi dea la o parte cămașa ruptă, dorind să vadă cât de adânci sunt tăieturile. Gestul e blând, aproape sacru, dar înainte ca pânza să se ridice, se aude un sunet puternic — semnalul de plecare.

Caii necheză, roțile carului scârțâie, și tot cortegiul se pune în mișcare. Zăbrelele se zguduie, pământul vibrează sub roți, iar lanțurile se încordează.

— Va trebui să mai așteptăm, spun cu un fir de voce, trăgând cămașa la loc peste rănille ce pulsează sub țesătură.

Pe măsură ce carul se târăște înainte, soarele se ridică tot mai sus pe boltă, dogorând fără milă peste câmpuri și peste drumurile pline de colb. Aerul se îngroașă, fierbinte și apăsător, iar în cușcă nu mai e loc de răsuflare.

Simt cum fiecare gură de aer îmi arde gâtul. Buzele mi se crapă, limba mi se lipește de cerul gurii. Setea a înlocuit orice altă durere — nici foamea, nici rănille nu mai contează. Tot ce rămâne e dorința nebună după o picătură de apă.

Alături de mine, Zyraxes se luptă și el cu chinul. Ochii lui, cândva limpezi ca cerul, s-au întunecat. Pielea îi e palidă, brăzdată de urmele biciului și de febră. Din când în când, buzele i se mișcă, rostind cuvinte pe care nu le mai pot desluși. Își pierde puterile cu fiecare clipă — sângele pierdut și arșita l-au sleit de tot.

Roțile carului scârțâie, bătând un ritm blestemat. Timpul se topește în lumina albă, fără umbră. Nu știu câte ore trec până când Abraxas ridică brațul și dă semnalul de oprire.

Caii necheză, iar carul se oprește brusc. Mă clatin, aproape pierzându-mi echilibrul. Totul se învârte în jur, iar pământul pare să se miște sub mine.

Zyraxes e deja fără cunoștință. Trupul lui se lasă inert într-o parte, iar capul i se lovește ușor de podeaua cuștii. Mă aplec peste el, dar mâinile îmi tremură, neputincioase. Respirația lui e slabă, abia perceptibilă.

În jur, vânătorii și-au refăcut tabăra. Focul e reaprins, iar mirosul de carne friptă plutește în aer, batjocoritor. Deasupra, cerul e alb și orbitor, fără o urmă de nor.

Abraxas se apropie încet, cu mersul lui apăsător. În mâna groasă ține un burduf din piele, din care se aude limpede cum se mișcă apa. Îl ridică puțin, să-l vad, iar razele soarelui se joacă pe picăturile care se preling pe margini.

Înghit în sec, dar gura mi-e prea uscată.

Abraxas zâmbește rece.

Se oprește în fața cuștii. În spatele lui, praful și lumina se amestecă într-un abur strălucitor, iar setea îmi devine aproape o ființă vie, care îmi zgârie gâtul dinăuntru.

Zyraxes nu mai reacționează. Chinurile, foamea și lipsa apei i-au învins trupul. Doar sufletul pare să-i mai respire, slab, undeva departe.

Îl implor din adâncul pieptului, cu glasul frânt:

— Te rog... dă-i puțină apă! Va muri dacă nu îi dai! Te implor!

El mă privește cu ochi de oțel și răspunde cu un surâs tăios:

— Vrei să-i dau apă? Trebuie să plătești pentru ea.

Cuvintele mă zdrobesc. Îmi scutur capul, aproape fără glas:

— Fac orice dorești... dar n-am arginți să-ți dau.

Abraxas râde, un sunet gros, fără milă.

— Ha! Crezi că vreau arginți? Nu, nu e vorba de bani.

Nu știu ce cere de la mine — ce jertfă vrea în schimbul unui strop — și în fața imaginii lui Zyraxes, slăbit și palid, nu găsesc alt drum. Gândul la ai mei, la mama ce poate plânge, la tatăl ce încă cutreieră pădurea, mă face să-mi sfârâmbă mândria.

Într-un tumult rece de hotărâre, simt cum ceva se aprinde în mine: o voință neînfrântă, născută din teamă dar și din urgență. Îmi strâng din dinți și rostesc cu glas ferm, deși tremur:

— Fac orice mi ceri. Ia-mi viața, dacă vrei — dar nu-l lăsa să moară.

— Dacă vrei apă, va trebui să mă servești pe mine până ajungem la mină. Vei face tot ce-ți poruncesc; dacă voi fi mulțumit, te voi răsplăti cu apă și mâncare și o poți împărți cu acel sclav. Dacă mă nemulțumești, te voi pedepsi, iar dacă încerci să scapi, îl voi ucide pe el în chinuri.

Așa grăi Abraxas, iar vorbele îi căzură în jur ca o sentință. Întărindu-i amenințarea, lovește cu un gest gros în coastele lui Zyraxes. Acesta scoate un geamăt scurt de durere și ochii i se deschid doar pe jumătate, ca două ferestre deranjate de vânt.

Abraxas își întoarce fața într-un rânjet. Privirea lui nu are îndurare, dar dintr-o dată aud cum burduful se desprinde și se înalță spre mine, aruncat ca o ofrandă.

Prind pielea de la marginile ei cu mâini ce-mi tremură ca frunzele. Îi aduc apa la buze lui Zyraxes; acesta trage prima înghițitură ca și cum ar bea din rădăcina vieții. Ochii i se deschid puțin, iar un fir de viață pare să-i revină în obraji.

Realizând ce a făcut, Zyraxes se oprește brusc, cu buzele încă ude de la apa prețioasă. Se uită la burduf, apoi la mine, iar în ochii lui se citește vinovăția — adâncă, sinceră, aproape dureroasă.

— Este singurul burduf de apă pe care îl avem? mă întreabă, iar glasul îi e stins, ca un murmur în vânt.

Dau din cap în tăcere.

— Îmi pare rău! zice repede, coborând privirea. — Știu că și tu ai nevoie să bei... Nu am realizat cât de mult am băut. Îmi era așa de sete.

Îl privesc, și pentru o clipă uit de foame, de sete, de durere. Văd în fața mea un om sleit, frânt de chin, care încă mai simte rușine și grijă pentru altul. Într-o lume ca asta, e aproape un miracol.

— Este în regulă, spun încet, lăsându-mi glasul să curgă ca o mângâiere. — Aveai nevoie. Căldura și rănilor ți-au secătuit puterile. Ai nevoie de apă și hrană ca să te vindeci.

Îi ating umărul ușor, acolo unde pânda e curată și răspunde doar cu o ușoară tresărire.

Apoi ridic burduful, simțind greutatea lui aproape goală. Îl apropii de buze și beau și eu din apa rămasă. E puțină, dar rece, și pentru o clipă îmi pare că-mi curge viața înapoi în vene. Gustul ei e ca o binecuvântare: simplu, limpede, ca o amintire dintr-o lume care a fost cândva blândă.

Burduful se golește de tot. Îl las să cadă lângă mine, iar sunetul lui sec, gol, e ca o promisiune amară a ceea ce va urma.

Zyraxes încearcă să se ridice și vrea să ajungă la mine.

— Ce vrei să faci? îl întreb cu uimire.

Privirea i se apleacă peste mine, grea de rușine și grijă.

— Rănilor tale... Îmi pare rău, rostește el cu glas stins. Am uitat cu desăvârșire. Trebuia să le îngrijesc.

Amân un oftat și îi răspund, încercând să-mi ascund vocea care tremură:

— E în ordine. Nu mă mai deranjează atât de tare. Au fost doar trei lovituri; nu cred că sunt grave.

Îmi mișc ușor umerii și, în aceeași clipă, o făptură de durere mi se strecoară pe șira spinării: cămașa mi se lipește de sângele întărit și trage, făcându-mă să strâng din dinți. O grimasă scapă, scurtă, dar nu-i dau voie să se vadă.

Zyraxes își întinde cu blândețe mâna și, cu glas sfios, îmi cere:

— Lasă-mă să văd.

Dar nu e vreme. Dincolo de zăbrele, pașii grei ai stăpânilor se apropie — Abraxas și Duras vin hotărât spre car, umbre grele în lumina zorilor. Îi văd cum se apropie, fiecare pas ca o sentință.

— Nu este timp pentru asta. Vin! îi spun, și cuvintele mele sună ca o poruncă rostită în mare grabă.

Apoi, cu glas tăios de hotărâre, adaug, privindu-l drept în ochi:

— Orice s-ar întâmpla, vreau să stai liniștit și să nu intervii.

Zyraxes privește nedumerit, zbatându-se între privirea către mine și cea către vânătorii ce se apropie, purtând un colar de sclav și un lanț rece în mână. Aerul e greu; torțele aruncă umbre lungi ce se întind peste pământul bătătorit.

— Ești gata? întreabă Abraxas cu un glas rece ca o lamă.

— Da, răspund hotărât, cu vocea strânsă, dar fără întoarcere.

Duras apucă zavorul cu un gest rapid, deschide ușa cuștii și mă smucește afară cu brutalitate. Pământul îmi lovește tălpile goale și un fior rece îmi urcă pe șira spinării. Măinile mi sunt prinse și legate cu o frânghie groasă, iar dincolo de zgomotul lemnului și al metalului aud râsete groase și clinchetul uneltelor.

Unul dintre vânători îmi pune colarul la gât; pielea mea simte frigul metalului cum se strânge, iar zgomotul încuietorii e ca o sentință. Lanțul este atașat de partea din spate a colarului cu un cârlig aspru; greutatea lui trage deja ușor în jos, trăgându-mi umerii înainte.

Mă supun. Nu protestez. Nu am glas pentru protest. În inimă se strânge o tăcere de piatră; gândurile mele se rezumă la o singură poruncă nerostită: să nu las durerea să îl omoare pe Zyraxes.

Zyraxes privește neclintit, neînțelegând încă tot ceea ce se petrece înaintea ochilor lui. Fața i se încremenește între uimire și neliniște, iar ochii i se umplu de întrebări mute. Lanțul de la gâtul meu zornăie scurt când Duras mă apucă și mă trage fără milă în afara cuștii, târându-mă prin praful ud al taberei.

— Stați! strigă Zyraxes, glasul lui răsunând spart, plin de disperare. — Ce se întâmplă? Unde....

Abraxas se întoarce brusc, iar sabia lui grea lovește cu putere gratiile cuștii. Fierul vibrează, scânteile sar, iar zgomotul tăios al loviturii pare un tunet în miezul dimineții.

— Taci, sclavule! poruncește el cu glasul aspru, ce nu cunoaște împotrivire.

Zyraxes se oprește, dar privirea lui, largă și neîncrezătoare, mă caută prin aburul de praf și lumină. Abraxas îi prinde privirea și, cu un zâmbet batjocoritor, își dă seama că prizonierul nu știe nimic.

— Aaa... oftează el, lung, plin de un fel de bucurie crudă. — Nu ți-a spus, nu-i așa?

— Ce anume să-mi spună? întreabă Zyraxes, vocea lui tremurând între furie și neliniște.

Abraxas își îndreaptă degetul spre mine, ca și cum m-ar arăta lumii întregi, și zice, cu o răceală care taie aerul:

— Am făcut o înțelegere. Mă va sluji până vom ajunge la mină.

Zyraxes rămâne împietrit, buzele i se întredeschid, iar un vânt rece pare să-i fi înghețat privirea.

— O înțelegere... repetă el încet, aproape fără glas, ca și cum nu ar fi crezut că asemenea cuvânt poate fi rostit între lanțuri.

Abraxas zâmbeste, un zâmbet fără bucurie, doar colți.

— Da, o înțelegere. A cerut apă pentru tine, iar acum trebuie să o plătească.

Expresia feței lui Zyraxes se schimbă pe dată, ca o mare care-și frânge valurile sub furtună. Ochii i se umplu de un întuneric adânc, iar trăsăturile i se înmoaie, cuprinse de un sentiment copleșitor de vină. Buzele i se deschid ușor, dar glasul îi tremură, frânt de neputință.

— Nu... șoptește el, abia auzit.

Îl privesc peste umăr, cu lanțul greu atârând între noi și adun în mine toată puterea care mi-a mai rămas.

— Nu te învinovăți! strig, cu glasul răgușit de praf și suferință. — Este alegerea mea!

Ochii lui se ridică spre mine, plini de lacrimi, dar nu apucă să spună nimic.

— Totul va fi bine, ai să vezi! adaug, încercând să-mi stăpânesc tremurul, deși inima îmi bate nebunește în piept.

Duras și Abraxas mă apucă fiecare de câte un braț și mă trag fără menajamente înspre tabără. Picioarele mi se afundă în praful moale, iar lanțul zornăie cu fiecare pas. În urma mea, Zyraxes rămâne agățat de gratiile reci, privind neputincios cum mă îndepărtez.

— De acum, treaba ta va fi să aranjezi și să strângi tabăra, să gătești și să servești masa vânătorilor. Iar mie — spune Abraxas, apropiindu-se încet, cu glasul plin de trufie — îmi întinzi și-mi ridici așternuturile de dormit, îmi îngrijești calul și mă ajuți cu tot ce am nevoie. Ai înțeles?

Cuvintele lui sună ca niște lanțuri noi care mi se leagă în jurul gâtului. Privesc în pământ, încercând să-mi stăpânesc respirația.

— Da, răspund, cu o voce calmă, dar plină de efort.

Nu apuc să ridic privirea, că o lovitură de palmă năprasnică îmi izbește fața. Sunetul e sec, iar lumea se învâрте pentru o clipă. Obrajii îmi ard și gustul aspru de sânge îmi inundă gura.

Nu reușesc să mă redresez că Abraxas mă apucă de umărul stâng, strângând cu putere. Degetele lui par gheare de fier. În clipa următoare, genunchiul lui se ridică și lovește tare în stomac.

Durerea mă rupe în două. Aerul mi se stinge din plămâni, lumea se strânge într-o clipă de întuneric alb. Mă îndoiesc de la mijloc, simțind cum mi se înmoaie picioarele, și cad în genunchi pe pământul tare.

Praful se ridică în jurul meu. Respirația îmi e grea, sfâșiată, iar fiecare încercare de a inspira pare o pedeapsă nouă. Abraxas se uită la mine cu dispreț, iar în privirea lui nu e furie — ci plăcere rece, aceea a unui om care se simte stăpân peste suferința altuia.

Vânătorul mă prinde de bărbie cu o mână aspră și-mi ridică capul cu sila, astfel încât să-l privesc drept în ochi — ochi reci ca o lamă. Glasul lui lovește din nou, neted și poruncitor:

— „Se spune <Da, stăpâne>!”

Îmi tremură buzele; respirația îmi fuge pe dinăuntru ca un vânt într-o scorbură. Încerc să găsesc cuvintele, și ele ies sfâșiate, abia șoptite:

— „D-da, s-stăpâne.”

Râsetele crude ale celorlalți vânători se ridică în jur. Le simt pe piele, în obraji, batjocura.

— „Nu am terminat!” îmi spune el, apăsător, cu voce de oțel. — „Tu vei dormi pe pământ, în apropierea mea. Și vei merge pe jos, lângă calul meu, tot restul drumului.”

— „Da, s-stăpâne,” rostesc în grabă, inima bătându-mi ca o tobă de luptă.

— „Buuun. Înveți repede. Acum vei strânge tabăra; dacă faci treaba bine, vei primi un codru de pâine.”

Cu o mișcare scurtă din cap el îmi dă semnalul; mă ridic cu greutate. Fiecare fibră a trupului mi se opune — coastele mă dor, spatele găfâie, dar îmi țin pasul. Mă apuc de strâns: pături împachetate, vasul cu cenușă rupt, funinginea adunată, buștenii legați. Degetele-mi alunecă pe sfori aspre, iar praf și cenușă mi se lipesc de palme; mirosul de fum și carne uscată se învârt în jur, mâncând orice urme de demnitate mi-a rămas.

În scurt timp totul este strâns — pături rulate, vase legate, funinginea adunată în grămezi mici — iar ceata vânătorilor se înalță, gata să pornească din nou la drum. Aerul e greu de praf și fum, iar torțele pâlpâie ca niște ochi reci.

— Sunt mulțumit! zice Abraxas, și aruncă cu ușurință o bucătică de pâine spre pământ, la picioarele mele.

— Sclavul blond nu va mai primi nimic până ajungem la mină. Dacă vrei să împarți cu el, n-ai decât! adaugă el, întorcându-și spatele și plecând cu pas greu.

Mă aplec și ridic pâinea — grea în mâna mea de parcă ar purta greutatea lumii. Înainte de a mușca, privesc spre Zyraxes: privirea lui, palidă, caută în mine o speranță.

Până să ajung la cușcă, mai apuc doar câteva îmbucături — patru, poate. Pâinea e tare, uscată, dar gustul ei îmi pare dumnezeiesc. Când privesc restul rămas în palmă, o bucată mică, sfărâmicioasă, mă cuprinde un val de vinovăție. *Atât de puțin... și totuși trebuie împărțit.*

— Zyraxes! strig, apropiindu-mă de cușcă. Glasul mi-e stins, așa că strig din nou, mai tare:

— Hei, Zyra!

Prizonierul tresare; ochii lui, abia deschiși, se ridică spre mine dintr-o reverie adâncă, poate vis, poate amintire. În lumina cenușie a dimineții, chipul lui pare cioplit în piatră.

Îi întind bucata de pâine, cu părere de rău la cât de puțină e.

— Poftim, mănâncă! îi spun cu voce joasă, tremurată. — E tot ce vei primi azi. Îmi pare rău că nu e mai mult.

El mă privește pentru o clipă lungă, de parcă nu crede că merită darul. Apoi, fără un cuvânt, primește bucata în mâini.

— Mulțumesc, spune în cele din urmă, iar glasul lui e cald, dar slab.

Mușcă din pâine cu poftă, sfărâmând firimiturile între dinți. Când îl privesc, îmi dau seama că nu gustă doar hrana, ci și un strop de speranță — iar eu simt pentru prima oară că am fost de folos.

Dar se oprește brusc din mestecat. Pâinea rămâne între degete, iar ochii lui, de obicei blânzi, se aprind pentru o clipă cu o lumină aspră, aproape amenințătoare.

— Tu ai mâncat ceva? mă întreabă, iar glasul îi e scurt, ca o sabie scoasă din teacă.

Îl privesc drept, fără să clilesc, chiar dacă inima mi se strânge în piept.

— Da, răspund simplu, cu voce liniștită, dar hotărâtă.

Zyraxes mă cercetează o clipă lungă, ca și cum ar fi vrut să se asigure că spun adevărul. Apoi chipul i se înmoaie, privirea i se stinge, iar o undă de rușine îi trece peste trăsături.

— Bine atunci, spune în cele din urmă, cu un oftat adânc, și continuă să mănânce, mai încet de data aceasta.

Mă îndepărtez încet de cușcă, cu gândul să mă alătur vânătorilor și să pornesc la drum. Pământul e uscat sub pași, praful se ridică leneș în aerul fierbinte al dimineții.

— Stai! mă oprește el deodată. Glasul îi e stins, dar încă poartă o putere care mă face să mă întorc.

— De ce faci asta?

Mă uit la el cu sprâncenele ușor încruntate.

— Ce anume fac? întreb, fără să pricep la ce se referă.

— De ce mă ajuți? spune el, iar privirea îi e plină de amestecuri — recunoștință, neîncredere, durere. — Știu că pâinea era doar a ta. Abraxas mi-a spus că nu voi primi hrană până ajungem la mină. Vrea să-mi frângă voința prin chinuri și înfometare. De ce împarți mâncarea cu mine?

Pentru o clipă nu știu ce să răspund. Vântul adie ușor, purtând miros de praf și de piele arsă de soare.

— *Mama mea este vindecător*, îi spun într-un târziu, iar glasul îmi devine mai cald, aproape nostalgic. — Am învățat de la ea meșteșugul îngrijirii, deși mai am încă multe de deprins. Tu ești rănit... e datoria mea să te ajut să te vindeci.

Zyraxes mă privește tăcut, de parcă ar vrea să creadă, dar nu știe cum.

— Încearcă să dormi pe parcursul drumului, adaug, cu o blândețe pe care nici eu nu știu de unde o scot. — Presimt că noaptea ce vine nu va fi ușoară.

Mă întorc apoi și pășesc încet spre tabăra vânătorilor. Soarele s-a ridicat deasupra pădurii, iar lumina lui galbenă picură peste totul — peste car, peste lanțuri, peste chipul palid al lui Zyraxes. În sufletul meu însă se ridică altă lumină, una tainică, care nu ține nici de rațiune, nici de datorie.

Pe măsură ce mă depărtez, nu pot alunga senzația aceea ciudată, adâncă: că trebuie să-l ajut, să-l apăr, să-l țin în viață. E mai mult decât milă — e o chemare veche, o amintire a unui sentiment pierdut, ca o promisiune făcută demult, înainte ca lumea să devină atât de crudă.

000

Aveam doar câțiva ani când **Lupii Negri** au lovit pentru întâia oară satul. Mi-aduc aminte și acum urletul din noapte — un sunet care părea că vine din pământ și cer deopotrivă — și țipetele femeilor ce-și strâneau copiii la piept, sperând să-i apere cu trupurile lor firave.

Se spune că **Lupii** nu căutau aur, nici pradă, ci *copiii*. Așa se vorbea: că îi luau și îi mâncau, că făceau jertfe pentru spiritele pădurii. Satul era bântuit de acea credință, iar fiecare mamă trăia cu frica de a nu-și mai vedea vreodată pruncul.

Dar frații mei, **Cotiso** și **Rhemaxos**, care făceau parte din patrula satului și se ciocniseră de mai multe ori cu oamenii din clan, spuneau altceva. Ziceau că Lupii Negri nu ucid copiii — îi răpesc, îi duc în munți și îi cresc ca pe ai lor. Îi antrenează, îi hrănesc cu sânge și foc, până ce le devin loiali, până ce uită de unde au venit. Că îi învață să vâneze, să ucidă, să nu cunoască mila.

Aveam numai câțiva ani când au atacat Lupii Negri satul pentru prima dată. A fost un atac teribil, Lupii doreau copii. Oamenii erau tare speriați pentru că se credea cătoți acei copii erau mâncați de către clanul Lupilor.

Frații mei mai mari, Cotiso și Rhemaxos care fac parte din patrula satului și au interacționat mai mult cu clanul susțin ca răpesc copiii pentru a-i crește ca pe ai lor: sa le fie loiali și antrenați ca războinici ai clanului.

Oricum, este îngrozitor ca un copil să fie smuls din brațele mamei lui și să fie dus departe fără ca cineva să mai audă de el vreodată.

Părinții mei erau foarte speriați că Lupii Negri mă vor răpiască și s-au înțeles cu frații mei ca aceștia să mă ia și să mă ascundă în pădure pe lângă zonele de patrulare.

Dar chiar și așa, gândul era tot groaznic: un copil smuls din brațele mamei, dus în întuneric, și nimeni — *nimeni* — nu mai aude de el vreodată.

Părinții mei trăiau cu teama aceea în fiecare clipă. De câte ori auzeau lupii urlând departe, mama mă strângea la piept și tata se ridica în tăcere, cu sulița în mână, ascultând. Când zvonurile au spus că Lupii se apropie din nou, s-au înțeles cu frații mei. Cotiso și Rhemaxos aveau să mă ia și să mă ascundă în pădure, aproape de zonele lor de patrulare — acolo unde credeau că nici un lup n-ar îndrăzni să vină.

Țin minte noaptea aceea. Frunzele foșneau sub pașii noștri, vântul mirosea a rășină și a pământ umed. Frații mei mergeau înainte, înarmați, iar eu îi urmam în tăcere.

Coti și Rhemax mi-au făcut o ascunzătoare aproape de locul lor de strajă, o mică scorbură în rădăcina unui stejar bătrân, acoperită cu mușchi și crengi uscate. Mi-au spus să nu scot niciun sunet, orice s-ar întâmpla, și să nu mă mișc până când unul dintre ei nu vine după mine. Le-am făgăduit — și am rămas acolo, tremurând, cu genunchii strânși la piept, ascultând cum noaptea se umple de vânt și de șoapte.

Dar în acea noapte blestemată, **Lupii Negri** au atacat postul.

M-am trezit dintr-odată în hărmălaia de strigăte, sunet de fier izbind piatra, și răgete inumane. Din ascunzătura mea puteam vedea tot — umbre alergând printre trunchiuri, sulițe ridicate, scântei de foc și sânge în lumina lunii.

Frații mei luptau. I-am recunoscut după strigăt și mișcări, chiar dacă focurile aruncau umbrele într-o dansare haotică. Dar curând au fost înconjurați, iar când am auzit plescăitul lanțurilor și tropotul greu de cizme, am știut că Lupii îi prinseseră.

Comandantul Lupilor a pășit înainte. Un om uriaș, cu păr negru și o piele de fiară aruncată peste umeri, cu ochii roșii ca jarul. Vocea lui a tăiat noaptea:

— Unde sunt copiii satului?

Tăcerea care a urmat a fost mai înfricoșătoare decât orice răget. Niciunul dintre străjeri n-a spus nimic. Doar vântul foșnea printre ramuri, iar lemnul postului trosnea în flăcări.

Comandantul s-a înfuriat. A ridicat sabia și a lovit cu latul ei în coastele unui străjer.

Un *pocnet surd*, apoi un geamăt.

Războinicul a căzut, gâfâind, și atunci Comandantul i-a aplicat o altă lovitură, cu piciorul, rostind fiecare cuvânt printre dinți:

— Unde. Sunt. Copiii?

Fiecare silabă cădea ca o lamă, iar pământul părea să tremure sub puterea glasului său. Nimeni nu a răspuns.

Războinicul căzut s-a zvârcolit o clipă, apoi a început să tușească. În lumina focului, am văzut cum își ridică mâna la gură. Când a privit-o, era plină de sânge, roșu-închis, care curgea printre degete ca o mărturisire mută.

— Cotiso! am strigat — eu și Rhemax, într-un singur glas, ca și cum ne-ar fi fost una și aceeași inimă.

Țipătul nostru s-a amestecat cu urletele lupilor, cu trosnetul lemnului arzând și şuierul săbiilor.

În acel moment, pentru prima oară, am simțit acel foc nestăvilat care nu vine din sânge, ci din suflet: dorința de a-mi apăra fratele, chiar dacă între mine și el stăteau moartea, frica și întunericul.

Am vrut să ies din ascunzătoare, să strig, să sar asupra comandantului — să-l mușc, să-l lovesc, orice. Dar trupul meu mic a rămas ținut acolo, iar clipa de nebunie s-a frânt sub vuietul armelor.

Dinspre poteca mare s-a auzit un alt urlet, prelung, uman: gărzile regale. Au năvălit peste post, călări, purtând scuturi strălucitoare în flăcări. Într-o clipită, lupii au fost înconjurați, iar sabia regelui a tăiat întunericul ca un fulger.

Războinicii satului au fost eliberați, iar Lupii Negri, fie uciși, fie fugăriți în pădure.

Am privit totul din scorbură, cu lacrimile șiroindu-mi pe obraji și cu mâinile încheștate în mușchiul umed. Tremuram, dar în mine se născuse ceva nou — o hotărâre tăcută, un jurământ.

Atunci n-am putut să-mi apăr fratele. Am fost doar o umbră, un copil care privea moartea din ascunziș.

Dar acum... acum, în carul acela de fier, în lanțuri, știu că nimeni nu ne va elibera.

Și de aceea, jur în tăcere, privind spre cerul palid: voi face tot ce-mi stă în putință ca să-l protejez pe Zyraxes.

O smucitură bruscă a lanțului legat de colar mă trezește din valul gândurilor și amintirilor.

Abraxas pornește înainte, iar lanțul se întinde, trăgându-mă după el. Încet, cu pași grei, pornim din nou la drum. Pământul e tare și noroios, iar cizmele vânătorilor lasă urme adânci, ca niște răni în trupul drumului. Aerul dimineții e umed, poartă cu el miros de frunze ude și de fier ruginos.

Acum trebuie să merg în spatele calului lui Abraxas, pas cu pas, ca o umbră legată de el printr-o lesă de fier. Lanțul zornăie ușor, un sunet ritmic, sec, care îmi amintește la fiecare mișcare că nu mai am libertate.

În frunte merg cele trei căpetenii — Abraxas, Duras și fratele acestuia, Daos. În urma lor se târăște carul cu cușca în care e închis Zyraxes. Printre gratii, uneori, se vede chipul său — palid, istovit, dar cu ochii mereu vii, urmărindu-mă.

De câte ori ridic privirea, îl zăresc. Mă privește cu amestec de îngrijorare și regret, ca și cum ar purta vina lanțului meu pe umerii lui. Îi răspund doar din ochi, o clipă scurtă, căci Abraxas nu trebuie să observe.

Pe măsură ce înaintăm, aerul începe să se răcorească; soarele se ascunde după nori groși și cenușii, iar vântul aduce miros de ploaie. Drumul urcă ușor, printre pietre și trunchiuri căzute, iar oboseala se strecoară în oasele mele.

Dar Abraxas, plictisit sau doar crud din fire, smucește din când în când lanțul. Metalul se înfige în carne, iar eu mă clatin, pierzându-mi echilibrul.

Soarele apune roșu-sângerieu peste culmile îndepărtate, iar umbrele se lătesc peste pământ ca niște degete lungi. Aerul se umple de miros de mușchi umed și frunze arse de soare, iar în văzduh plutește o tăcere grea, doar lanțurile și pașii grei mai tulburând-o.

Picioarele nu-mi mai ascultă poruncile. Fiecare pas e o povară, fiecare respirație, o rugăciune tăcută. Oboseala s-a strecurat adânc, în oase, în sânge, și tot ce-mi doresc e un petec de pământ rece pe care să cad și să dorm.

— Atenție! Ne oprim! răsună vocea lui Abraxas, aspră și poruncitoare.

Lanțul se întinde o clipă, apoi se destinde, iar eu mă prăbușesc în genunchi. Aerul mi se taie, iar pieptul îmi arde. Trag adânc în mine aerul răcoros al serii, plin de miros de iarbă frântă și fum.

Nici nu-mi dau seama când Abraxas se apropie și-mi desprinde lanțul de la gât. Metalul alunecă de pe piele, lăsând în urmă o urmă adâncă, roșie.

— Așterne tabăra! îmi poruncește el scurt.

Îmi adun resturile de putere și rostesc abia auzit:

— Da... stăpâne.

Mă ridic cu greu, picioarele îmi tremură, dar nu îndrăznesc să mă opresc. Încep să așez lucrurile pentru seară: pături, scuturi, desagii grei cu provizii. **Daos** aprinde focul, iar scânteile se ridică spre cer ca niște licurici orbi. Eu trebuie să pregătesc masa.

Deschid desaga și văd proviziile lor: carne uscată, pește afumat, fructe dulci și uscate, pâine moale, pufoasă, cum nu am mai simțit de mult. Mirosul mă lovește din plin — o mireasmă caldă, ametoitoare, care-mi întoarce stomacul pe dos.

Îl aud cum se revoltă, scoțând sunete stinse de foame. Îmi mușc buzele până la sânge ca să nu las vreun sunet să iasă. E o tortură să le pregătesc mâncarea, să simt aburul cărnii, aroma de pâine caldă, știind că nu voi gusta niciun fir.

Un gând ră sare din neant, ca o scânteie într-o beznă fără sfârșit. Cât timp ceilalți râd și povestesc zgomotos, mâna mea se strecoară pe nesimțite spre tipsia cu carne. Iau o bucățică mică, cât o jumătate de deget, și o ascund în buzunarul cămășii, lipită de inimă.

Nu va observa nimeni, îmi spun. Iar Zyra va avea ce mânca în seara asta.

Un zâmbet slab îmi înflorește în colțul buzelor — primul după multă vreme. E un zâmbet stins, dar viu, ca flacăra unei lumânări într-o noapte de furtună.

— Mai repede odată cu mâncarea! răcnește Abraxas, rupând firul gândului.

Tresar, iar inima îmi bate tare de teamă că poate a văzut. Dar nu — ochii lui sunt îndreptați spre foc, iar vocea lui nu poartă decât nerăbdare. Mă supun fără un cuvânt și încep să servesc oamenii, pas cu pas, cât îmi îngăduie picioarele obosite. Tăvile par din ce în ce mai grele, iar aerul e plin de miros de grăsime, de fum și de sudoare.

După ce se satură toți, rămâne doar tăcerea. Încep să curăț oalele, să adun resturile, să sting jarul. Fiecare mișcare e o povară; genunchii mi se clatină, iar mușchii îmi tremură.

— Ai făcut treabă bună, spune Abraxas, ridicând privirea spre mine. Glasul îi e neutru, dar pentru mine e aproape o laudă. — Primești un burduf cu apă în seara asta. Bea, apoi te poți odihni.

Iau burduful cu ambele mâini și beau. Apa e rece și curată, alunecă pe gât ca un dar al zeilor. Beau mult, lacom, până simt că nu mai pot.

Apoi, fără un cuvânt, mă ridic. Picioarele îmi tremură, dar voința mă ține drept(ă). Privesc în jur — nimeni nu pare să dea atenție. Vânătorii râd, obosiți, mulțumiți de festinul lor.

Așa că mă îndrept spre carul cu cușca. Niciun ochi nu mă urmărește. Niciun pas nu mă oprește.

- Zyra! Strig și îl ating ușor printre gratii.

Poftim, bea! Îi întind printre gratii burduful.

Zyraxes prinde burduful cu mâna-i palidă; când apa îi atinge buzele, simt o străfulgerare de viață trezindu-i obraji.

— Mulțumesc! spune el, vocea îi e slăbită, dar sinceră, în timp ce golește burduful.

Când mi-l dă din nou, printre gratii îi strecur în mână bucăți de carne.

— Mănâncă! îl îndemn cu blândețe, și glasul îmi e ca o mângâiere de noapte.

El privește bucată mirat, ochii lui scânteiază de neîncredere. — Ce...? rostește, ca pe un nume străin. Se uită la carne, apoi la mine, și o umbră de rușine îi trece pe față.

— Nu! Nu pot! Mănânc-o tu! Ai mai multă nevoie de putere. Mai sunt două zile de mers până la mină.

Vorbele îi cad grele între noi, pline de grijă și cinste. Inima mi se frânge la auzul lor, dar nu iau în seamă. Mă îndepărtez cu pași mici, de parcă fiecare mi-ar răpi ceva din mine, lăsându-l cu darul în palmă.

Zâmbesc din nou. Nici măcar nu știu de ce mă bucur. Dar mă simt tare bine să știu că am putut să-l ajut.

Mă întind pe pământ, nu departe de păturile lui Abraxas. Țărâna e rece și umedă, dar oboseala e mai puternică decât orice disconfort. Corpul mi-e greu, ars de drum și de durere, iar ochii mi se închid fără voia mea.

Adorm, dar somnul nu e blând. E frânt, tulbure, plin de umbre care se preling pe sub pleoapele mele. Văd lanțuri, aud tropote de cai, gemete și scânteia unei sabii în întuneric.

Încerc să fug, dar picioarele nu mă ascultă; încerc să strig, dar gura mi-e încheștată.

Deodată, un țipăt sparge noaptea. Un țipăt ascuțit de durere.

Tresar, și tot trupul mi se înfioară. Deschid ochii și pentru o clipă nu știu unde sunt. Apoi realitatea mă lovește cu putere. *O, nu! Nu, nu, nu!* strig în sinea mea, și mă ridic atât de iute încât lumea se clatină în jurul meu.

Scutur din cap, încercând să-mi limpezesc vederea. Focul arde slab, iar umbrele se întind, dansând nebune pe corturi și chipuri. Caut cu privirea sursa aceluia strigăt.

Apoi îl văd.

În mijlocul taberei, aproape de foc, vânătorii s-au adunat în cerc strâns, râzând și murmurând ca niște hiene. În mijlocul lor, Zyraxes este legat de stâlpul de lemn, același stâlp al rușinii și durerii.

Flăcările aruncă reflexii roșii pe trupul său gol până la brâu, iar sângele vechi de pe spate strălucește ca o pânză arsă. Privirea mea se înneacă în teamă și neputință.

Nu iarăși... îmi spun, dar în adâncul meu știu — noaptea aceasta va fi și mai crudă decât cea dinainte.

Fără să mai stau o clipă pe gânduri, sar în picioare și alerg spre foc, spre acel cerc blestemat. Inima îmi bate cu putere, sângele îmi vâjește în urechi, iar gândul care nu-mi dă pace e unul singur: *Cum am putut adormi? Cum am putut lăsa garda jos, știind ce sunt în stare acești oameni?*

Mă învinuiesc cu fiecare pas, cu fiecare bătaie a inimii.

Dar când pășesc în lumina flăcărilor, îngheț. Aerul mi se taie.

De stâlp atârână trupul însângerat al lui Zyra. Pielea-i e brăzdată de tăieturi proaspete, iar sângele îi curge în șuvoaie întunecate.

În fața lui stă Abraxas, cu o sică scurtă în mână, iar lama, murdară de sânge, strălucește în lumina focului. Se mișcă încet, metodic, rece — ca un măcelar care nu mai vede ființă în cel din fața lui, ci doar carne.

— Oprește-te! strig, iar glasul mi se rupe, încărcat de spaimă și furie. Mă arunc asupra lui fără să mai gândesc.

Izbim pământul cu un zgomot surd, iar praful se ridică între noi. Abraxas e mai puternic; se răsucesc iute, iar piciorul său mă lovește în stomac. Aerul mi se taie, simt un foc arzându-mi coastele.

— M-am săturat de voi! urlă, iar glasul lui e ca un tunet răgușit.

Lovitura următoare îmi frânge respirația. Apoi alta, și alta. Îmi simt cizma în coaste, și aud, clar, cum ceva crapă în mine. Durerea e ascuțită, albă, arzătoare.

Încerc să trag aer, dar plămânii nu mă mai ascultă. Îmi simt trupul zvârcolindu-se fără putere, iar lumea se clatină în jurul meu — focul, umbrele, cerul.

În clipa aceea, gândurile mi se amestecă: nu mai știu dacă plâng de durere sau de vinovăție. Tot ce pot vedea, printre valurile durerii, este Zyra.

Dar acum, abia mai pot respira, iar pământul mă cheamă cu răceala lui, dorindu-mă alături de el.

— Stop! strigă Duras, glasul lui tăios rupând în două furia din jur. — Dacă mai continuați, îi omorâți și nu vom mai primi plata promisă.

Abraxas oftează, mușcă din răbdare ca dintr-o bucată de metal; fața i se încordează, ochii îi ard ca două jaruri.

— Bagă-i înapoi în cușcă! ACUM! poruncește el, vocea-i tunând, de parcă ar vrea să înghită propria-i mânie.

Vânătorii ne ridică cu brutalitate; lanțurile ne scârțâie, iar mirosul sângelui și al fumului ne învăluie din nou. Mă târăsc spre cușcă cu coastele zguduite, iar fiecare pas e o tăietură. Îl privesc pe Zyraxes: ochii lui sunt mici, stinși, dar când mă zărește îi ghicesc o scânteie de recunoștință.

Când suntem aruncați în cușcă, Daos se apropie cu pași mai grăbiți decât i-ar fi stat în fire, ținând în mâini o găleată cu apă și unele fâșii de pânză. Fața lui e aspră, dar acum apare pe ea o umbră de îngrijorare. Coboară găleata cu un foșnet și mi-o întinde.

— Îngrijește-i rănilor, îmi spune pe șoptite, dar cu hotărâre. — Și nu ar fi rău să-ți legi pe coastele, caci drumul va fi lung și greu.

Îmi trece prin minte, neașteptat, o recunoaștere: Daos are pregătire de vindecător. Numai un vindecător ar ști cât de primejdioasă poate fi o coastă ruptă.

— Mulțumesc, îi răspund, vocea mea e răgușită, ochii îmi ard de durere și recunoștință.

Gândurile mi se spulberă, risipite de un geamăt prelung de durere. Un sunet adânc, aproape inuman, care mă străpunge ca o săgeată.

Tresar și mă aplec asupra lui Zyraxes. Când îl văd, inima mi se strânge. Pieptul lui... O, zei! Tot pieptul îi e sfârtecat.

Pielea e brăzdată de tăieturi, unele doar zgârieturi superficiale, altele adânci, roșii și calde, din care sângele curge în șuvoaie lente, închise la culoare.

Îmi mușc buza, încercând să-mi înăbuș tremurul din mâini. *Trebuie să mă adun.*

Scot cărpa adusă de Daos, o înmoi în apă și încep să-i curăț rănila cu mișcări lente, dar sigure. Fiecare atingere îl face să se zbată, iar trupul i se arcuiește sub durere.

Se trezește. Ochii i se deschid brusc, tulburi, goi de somn și plini de suferință. Își ridică mâna, ca să mă împingă.

— Sssh... liniștește-te, Zyra, îi spun în grabă, apăsând, cu vocea tremurând. — Nu-ți fac rău. Încerc să te ajut... Ahhh, îmi pare așa de rău!

El clipește, încercând să se agațe de glasul meu. Gura i se mișcă, iar vorbele îi ies greu, printre respirații sacadate:

— Nu... este... vina ta...

Apoi ochii i se rostogolesc înapoi și trupul îi cade inert. Își pierde cunoștința.

Fără să pierd vremea, continui să lucrez. Curăț, storc pânza, bandajez. Mișcările mele devin instinctive, aproape sacre. Pielea lui fierbinte tresare sub degetele mele, dar rănila nu par așa de adânci cum crezusem. Îi înfășor pieptul cu o bucată de pânză curată, strângând nodurile cât pot de bine.

Apoi mă opresc.

Răsuflarea mea e grea, trupul mi se zbate de durere, dar nu pot ceda. Îmi privesc coastele — înnegrite, învinețite, zvâcnind la fiecare mișcare.

Cu un oftat prelung, iau o bucată mai lungă de pânză și o înfășor în jurul pieptului meu.

Strâng tare, până când durerea îmi taie suflul și un icnet îmi scapă printre dinți.

— Doare... dar trebuie, alfel aș muri, îmi spun în gând, și nodul se strânge.

Zâmbesc ușor — un zâmbet trist, abia născut, ca o frunză rătăcită în vânt.

Gândul la moarte mi-a tot dat târcoale de când a început această corvoadă; o umbră care mă învăluie mereu, șoptindu-mi că ar fi mai bine să las totul, să cad, să nu mă mai ridic.

Să mor ar fi o izbăvire, o eliberare tăcută. Ar fi sfârșitul durerii — nu doar a celei din oase și din carne, ci și a celei care mi se ascunde adânc în suflet.

Dar nu... *nu pot ceda.*

Mă forțez să alung acel gând, ca pe o pasăre neagră care își caută locul în pieptul meu. Nu trebuie să-mi pierd speranța.

Vom scăpa. Trebuie să scăpăm.

Oboseala îmi prinde gândurile și le trage în întuneric.

Nici nu-mi dau seama când somnul mă fură, dar se insinuează blând, ca o ceață peste câmp

Când deschid ochii din nou, totul e schimbat.

Lumina palidă a dimineții se strecoară printre crengile copacilor, atingând pământul ca o binecuvântare. Aerul miroase a rouă, a pământ umed și a libertate — o amintire dureroasă, dar vie.

Tabăra e liniștită. Vânătorii dorm, unii cu capul pe brațe, alții cu armele strânse la piept. Focul s-a stins aproape de tot, lăsând doar o dâră subțire de fum care se ridică leneș spre cerul dimineții. **Zyra** doarme agitat, fruntea îi e ușor brăzdată de sudoare, iar respirația îi e grea, scurtă.

Mă grăbesc. Trebuie să-i verific rănila înainte ca cineva să se trezească. Întind mâna și îi ating ușor umărul.

— Este în regulă, îi spun, când îl văd tresărind și ridicând pleoapele obosite. — Vreau doar să-ți îngrijesc rănila înainte să plecăm.

Zyraxes clipește, încercând să-și dea seama dacă nu cumva visează încă. Nu spune nimic, doar dă un semn slab din cap.

Ridic ușor marginea cămășii lui sfâșiate, iar lumina dimineții cade peste trupul lui brăzdat de urme. Mă doare doar să le privesc. Încep să-i curăț rănila, una câte una, cu cârpa umezită în puțină apă rămasă. Fiecare atingere trebuie să fie blândă — rana se închide mai repede dacă mâna nu poartă ură.

Îi schimb bandajele cu altele curate, împletite din pânza pe care am păstrat-o cu grijă. Țin respirația când văd sângele uscat, dar, spre norocul nostru, niciuna dintre răni nu s-a infectat. Zyraxes geme ușor, dar nu se mai trage. Își lasă fruntea pe genunchi și respiră adânc. În tăcerea dimineții, sunetul acela — respirația lui, egală, vie — e mai frumos decât orice cântec de pasăre.

Îl acopăr din nou și șoptesc, aproape pentru mine:

— Dacă nu te mai ating biciul și fierul, în două, poate trei zile, rănila se vor închide.

— Mulțumesc, șoptește. Apoi, după o clipă de tăcere, adaugă cu grijă: — Tu cum te simți? Te-a rănit rău Abraxas... seara trecută?

Îmi întorc privirea, pentru o clipă pentru că mă rușinez de slăbiciunea mea. Mă dor coastele, fiecare respirație e o lamă, dar nu pot să-l las să se simtă vinovat.

— Nu. Nu foarte rău. Sunt bine.

Minciuna îmi iese șoptit, moale, dar nesigură.

Zyraxes mă privește atent, cu sprâncenele ușor încruntate, iar ochii lui mă citesc cu o claritate care mă tulbură.

Văd cum își încheștează maxilarul, dar nu spune nimic. Doar inspiră adânc, de parcă ar vrea să-și înăbușe furia.

În clipa aceea, aerul taberei se schimbă.

Se aud foșnete, tropote de pași, clinchet de arme. Vânătorii încep să se miște, unii căscând, alții rostind vorbe scurte și răgușite. Focul e reaprins, iar fumul se ridică încet printre crengile copacilor.

Abraxas vine la cușcă însoțit de un alt vânător. Văzându-i mă întreb unde au dispărut frații Duras și Daos.

Lanțul de la gât mi se înfinge dureros în piele când Abraxas mă trage brusc afară. Picioarele îmi alunecă pe pământul ud de rouă, iar coastele îmi ard cumplit la fiecare pas. Aerul dimineții e rece, dar pe trupul meu curge sudoarea fierbinte a durerii.

Vânătorul care-l însoțește — un bărbat masiv, cu o cicatrice adâncă pe obraz — mă privește cu un zâmbet batjocoritor.

— Se mișcă greu prada ta, Abraxas. Poate ar trebui biciuită, ca să prindă vlagă.

Abraxas râde gros.

— Lasă, are să învețe curând să se miște repede.

Durerea mă arde ca un fier înroșit. Fiecare respirație îmi taie pieptul, iar vederea mi se încețoșează pentru o clipă. Încerc să-mi țin echilibrul, dar pământul se mișcă sub picioare ca o mare tulbure.

Abraxas îmi slobozește brațul doar ca să mă împingă mai departe, spre vatra focului.

— Mișcă-te! zice el cu glas gros, răgușit, ca un tunet coborât din munți. Nu vreau scuze, vreau hrană.

— Adu lemne și aprinde-l din nou! Apoi vei curăța peștele. Vreau să fie gata înainte să se întoarcă ceilalți.

Mă aplec fără să scot un cuvânt. Fiecare mișcare îmi sfâșie spatele și coastele, dar nu îndrăznesc să mă opresc. Îmi înfig degetele în pământul ud, căutând crenguțe și bucăți de lemn uscat. Când în sfârșit flacăra se aprinde, o lumină palidă dansează peste chipurile vânătorilor care mă privesc amuzați.

Abraxas se așază pe o buturugă, cu brațele încrucișate.

— Grăbește-te! Focul nu se aprinde singur, iar eu nu mănânc cenușă.

Pe măsură ce lucrez, privirea îmi alunecă spre cușca lui Zyraxes. Stă nemișcat, rezemat de gratii, dar știu că mă urmărește. Îi simt privirea arzându-mi ceafa, o privire plină de neputință și furie.

Îl privesc peste umăr și pentru o clipă ochii noștri se întâlnesc. În privirea lui e foc — durere și hotărâre în același timp. În a mea, doar o licărire de speranță, ca o flacără ce tremură în vânt.

— Sunt bine, îi spun din nou, mai sigur de data aceasta, doar ca să-l liniștesc.

Dar înăuntrul meu știu că nu e bine deloc.

În tabără mă apuc să pregătesc mâncarea și, ca și seara trecută, strecur o bucățiță de carne în buzunarul cămășii. După ce servesc masa vânătorilor aștept să primesc răsplata: un strop de apă și o bucățiță de pâine. Văzând că nu mă mișc, Abraxas se apropie cu pași grei, iar în ochii lui citesc disprețul amuzat.

Fără niciun avertisment, palma lui mă lovește cu o putere năprasnică peste față. Lumea se învâрте, și trupul meu cade fără vlagă la pământ. Coastele îmi izbucnesc în durere, trimițându-mi fiori reci prin tot corpul. Un țipăt scurt, înăbușit, îmi scapă de pe buze.

Pământul e rece și aspru sub mine, iar gustul metalic al sângelui îmi inundă gura. Norocul meu este că legăturile făcute peste noapte îmi țin coastele la locul lor — altfel s-ar fi rupt și mi-ar fi străpuns plămânul.

- Astăzi nu veți primi nici apa și nici mâncare! Spune el cu răutate.
- Te rog! Implor eu. Măcar puțină! Zyraxes este în stare foarte gravă. Are nevoie de apă și mâncare ca să se vindece. Va muri dacă nu primește.
- Până la apus nu veți primi nimic! Strigă el și mă lovește cu piciorul în stomac apoi face semn unuia dintre vânători să mă închidă în cușcă.

Vânătorul mă ridică și mă împinge până la cușcă, apoi mă aruncă înăuntru și trănțește ușa cu zgomot.

Încerc să-mi recapăt suflul, în timp ce Abraxas râde scurt și se depărtează spre foc, mulțumit de lecția dată.

Mă așez încet, cu grijă, până când spatele meu atinge gratiile reci ale cuștii. Metalul umed îmi pătrunde prin cămașa subțire și frigul se amestecă cu durerea ce-mi străbate trupul. Încerc să-mi controlez respirația, să-mi potolesc tremurul și să-mi țin în frâu gemetele care-mi scapă printre buze.

Simțindu-mi prezența, Zyra se mișcă ușor și deschide ochii. Privirea lui obosită se oprește asupra mea, plină de îngrijorare.

— Îmi pare rău, spun eu cu un glas stins, apăsător de vinovăție. — Astăzi nu vom primi apă... nici hrană.

El oftează, o respirație grea, plină de resemnare.

— Nu este vina ta, răspunde cu o blândețe care mă sfâșie mai tare decât durerea. — Și nici nu poți face nimic în privința asta. Așa că nu te mai învinovăți.

Îi privesc chipul luminat de slaba flăcără a focului din tabără — ochii lui, deși înfundați de suferință, păstrează o liniște stranie, o forță tăcută care parcă ține lumea în echilibru.

Îmi mușc buzele ca să nu las lacrimile să curgă. Nu pot să-l privesc prea mult; e ca și cum lumina lui ar arde rușinea din mine.

— Nu pot să nu o fac, îi șoptesc. — Dacă nu te-aș fi ajutat, poate nu m-ar fi lovit.

— Și dacă nu te-ai fi apropiat de mine, m-aș fi stins deja,** zice el simplu.** — Așa că, oricum ai privi, tot ai făcut ce trebuia.

Îmi las capul să cadă pe spate, sprijinindu-l de gratiile reci ale cuștii. Metalul îmi taie pielea în locul unde s-a adunat sângele subțire, dar nu mai simt aproape nimic. Doar oboseală și o greață surdă a durerii care nu se mai sfârșește.

Apoi îmi amintesc.

Bucățița de carne.

Ridic ușor privirea și mă uit în jur — vânătorii sunt adunați la foc, râzând și povestind cu glasuri groase, iar umbrele lor se mișcă tremurând pe pământul umed. Profit de neatenția lor și, cu mișcări lente, scot din buzunar bucata ascunsă. O țin în palme ca pe un dar de mare preț.

— Uite... mănâncă, îi spun lui Zyraxes, întinzându-i carnea prin zăbrele.

El ridică privirea, iar în ochii lui se aprinde o hotărâre aspră.

— Nu. De data asta *tu* vei mânca.

Încerc să zâmbesc, dar zâmbetul îmi tremură pe buze.

— Te rog... Tu ai mai multă nevoie. Hrana te va ajuta să-ți vindeci rănilor.

— Și tu ai răni, răspunde el, glasul abia o șoptă. — Chiar dacă le ascunzi, știu că sunt acolo.

Îmi pare rău că trupul meu e prea slăbit ca să le pot îngriji.

Îmi strâng pumnii pe genunchi, ascunzându-mi rușinea și durerea.

— Tocmai de aceea trebuie să mănânci, insist eu. — Trebuie să prinzi putere. În curând vom ajunge la mină... și dacă nu vei putea munci, te vor ucide.

Pentru o clipă, tăcerea se așază între noi. Focul trosnește în depărtare, iar vântul poartă mirosul de fum și sudoare. Zyraxes mă privește lung, apoi oftează. Mâna lui tremură când ia bucățița de carne.

— Numai dacă împarți cu mine, spune el.

Îl privesc cu uimire, iar în piept mi se naște o căldură ciudată, amestec de teamă și recunoștință.

- Vom mânca împreună! Spune el și îmi oferă jumătate.

- Împreună! Aprob eu și accept mâncarea.

Amândoi mestecăm în tăcere, bucurându-ne de gustul cărnii.

— Ce s-a întâmplat seara trecută, de s-a înfuriat Abraxas așa de tare? întreb eu în șoaptă, cu teamă, privind spre focul care încă mai arde mocnit în mijlocul taberei.
Zyraxes își lasă capul pe spate și oftează. În lumina palidă a zorilor, chipul lui pare sculptat în piatră, brăzdat de urme de sânge și oboseală.

— Nimic special, răspunde el, cu glas scăzut. — Au venit ca de obicei să mă ia pentru o nouă bătaie. Când m-au dus în mijlocul taberei... nu te-am văzut nicăieri. Am crezut că te-au ucis. Îmi simt inima cum se strânge în piept. El continuă, privind în gol:

— Am început să mă împotrivesc. Nu mult, dar destul cât să-i înfurii. M-au lovit, m-au pus la pământ și m-au legat de stâlp. Abraxas s-a apropiat și mi-a cerut să-i spun „stăpâne” atunci când vorbesc cu el.

Ridică privirea către mine, ochii lui arzând de o mândrie nefrântă.

— I-am spus că mă supun unui singur om: **regelui Scorilo**.

Simt cum mi se încordează fiecare mușchi.

— Și atunci?

— Atunci... s-a înfuriat. Nu-i place mândria, nici curajul. A luat sica și a început să-mi taie pieptul, zicând că-mi va frânge sufletul așa cum rupe carnea.

Tăcerea care urmează e grea ca plumbul. Îmi înfig unghiile în palme, ca să nu izbucnesc.

— Îmi pare rău, zic încet. — Că am adormit. Că nu am fost acolo să te opresc.

Zyraxes clatină ușor din cap, iar în ochii lui se citește o blândețe neașteptată.

— Nu cred că ai fi putut. Era orbit de furie. Dacă te-ai fi apropiat, te-ar fi rănit și pe tine.

Foșnetele pădurii se transformă treptat într-un murmur aspru — crengi rupte, pași grei, tropot de cai și voci răgușite. Vânătorii se întorc din goană, iar aerul se umple de miros de sânge proaspăt și blană arsă de soare. Păsările amuțesc, de parcă și ele se tem de întoarcerea lor.

Din mulțime se desprinde **Daos**, cu pielea lucind de sudoare și ochii oboșiți de drum. Ține în mână un lanț și se apropie de cușcă.

— Abraxas spune că trebuie să mergi pe lângă calul său, rostește el scurt, fără să mă privească prea mult. — Ați făcut o înțelegere, nu-i așa?

Îl privesc în ochi, încercând să-mi țin glasul ferm, deși gâtul îmi e uscat și fiecare cuvânt îmi arde buzele.

— Așa este, răspund, dar el nu o respectă. Astăzi nu vom primi nici apă și nici mâncare.

Daos ridică o sprânceană, o umbră de milă traversându-i chipul, dar dispare repede.

— Abraxas este nemulțumit de serviciile tale, spune el, vocea goală de emoție. — Iar asta e pedeapsa ta.

Lanțul rece se lipește de pielea de la gât când îl prinde de colar. Simt cum metalul îmi sapă în carne, iar greutatea lui îmi atârână ca o sentință.

Îl urmez fără un cuvânt. Pașii mei lasă urme adânci în pământul cald, iar trupul îmi tremură la fiecare mișcare. Soarele urcă tot mai sus pe cer, arzând necruțător, iar aerul din jur devine gros, apăsător.

Gândurile mi se învâlmășesc — durerea, foamea, setea — dar peste toate plutește o singură grijă: cum voi rezista până la apus?

Pământul e încins, iar trupul meu, obosit și sfâșiat, pare că se topește sub greutatea lanțului. Pe măsură ce drumul se întinde înainte, simt cum pământul îmi fuge de sub picioare. Totul se învâрте în jurul meu — cerul, copacii, caii — toate amestecate într-o ceață densă. Soarele dogorește fără milă, iar fiecare rază e o rană deschisă pe pielea mea. Respirația mi se rupe în bucăți, iar gura îmi e atât de uscată, încât limba pare de piatră.

Pașii mi se împleticesc, iar privirea mi se încețoșează. Capul îmi bubuie, greoi, ca și cum un toboșar nevăzut ar bate înăuntru fără încetare. De câteva ori mă împiedic și abia reușesc să-mi recapăt echilibrul. Dar acum, trupul nu mă mai ascultă.

Dintr-o dată, genunchii mi se înmoaie și mă prăbușesc în colbul drumului. Lanțul de la gât se încordează brusc, tăindu-mi respirația. Aud un nechezat scurt, iar Abraxas se întoarce, privindu-mă peste umăr.

— Ridică-te! strigă el, dar vocea lui răsună departe, ca venind printr-un vis.

Nu apuc să reacționez, că își lovește calul cu pintenii. Animalul pornește în galop, iar lanțul se întinde violent. Trupul meu e smuls de la pământ și târât peste pietre și rădăcini. Durerea mă sfâșie din toate părțile — spatele, coastele, gâtul care se strânge sub colarul de fier. Aerul nu mai ajunge la plămâni, iar lumea se topește într-o amețală roșiatică.

Îmi duc mâinile la gât, încercând zadarnic să opresc sugrumarea. Simt cum fierul îmi intră în carne, iar sângele cald se prelinge pe piept. Calul se oprește brusc, scuturând din cap, iar Abraxas dă semnalul de oprire.

Pământul îmi lovește obraji, rece și necruțător. Respirația vine în sughituri scurte, dureroase, iar în urechi îmi bubuie un vuiet surd, ca marea înaintea furtunii. În depărtare aud glasuri... apoi un strigăt, cunoscut, sfâșietor:

— Nu! Opriți-vă!

Este **Zyraxes**, dar vocea lui pare atât de departe...

Încerc să mă agăț de acel sunet, dar totul se întunecă. Întunericul mă cuprinde treptat, blând la început, apoi tot mai adânc, până când nu mai rămâne nimic — nici durere, nici lumină, nici aer. Doar tăcerea.

000

Încet, lumea se strecoară înapoi în mine. Mai întâi sunete, vagi, ca venind prin apă — voci, râsete, clinchet de metal. Apoi durerea. O simt cum se revarsă în trupul meu ca un val încins. Fiecare respirație e un cuțit, fiecare mișcare o pedeapsă. Coastele ard, iar pielea îmi pulsează sub fierul colarului.

Încerc să-mi adun amintirile, dar ele vin încet, frânte. Apoi totul se limpezește.

Abraxas... calul... lanțul întins... pământul care mi-a sfâșiat pielea... și întunericul care m-a înghițit.

Dar... altceva îmi tulbură mintea. Un nume. O voce.

Zyraxes.

Încerc să mă ridic și, în clipa în care o fac, amețala mă lovește cu forța unui vânt rece. Totul se învâрте în jur, iar pământul pare că mi se clatină sub palme. Inspir adânc și, când vederea mi se limpezește, privesc în jur.

Ceața s-a oprit. Vânătorii stau așezați într-un cerc, mâncând și râzând, cu fețele luminate de foc. Lângă ei, cușca — și în ea, **Zyraxes**, care mă privește cu ochi largi, plini de îngrijorare.

— Aaaa... ai revenit pe tărâmul celor vii?

Vocea lui **Abraxas** îmi taie aerul ca un bici. Se ridică de la foc, zâmbind cu acea cruzime leneșă care-l face și mai înspăimântător.

— Credeam că te-am ucis.

Râde, iar ceilalți îl urmează, un cor grotesc de voci groase și batjocoritoare.

Trupul meu, greu ca piatra și învins de oboseală, nu mai poate susține poziția șezândă. Încet, fără vlagă, alunec pe o parte, lăsându-mi capul să cadă pe pământul uscat. Țărâna îmi arde pielea, dar e mai blândă decât durerea din oase. Coastele îmi pulsează în ritmul inimii, iar aerul fierbinte îmi taie răsuflarea.

Încerc să-mi umezesc buzele, dar limba mea e uscată ca praful drumului. Gâtul mi se strânge, buzele mi se crapă și fiecare cuvânt iese din mine ca un geamăt.

— A... A... A-pa... murmur, cu glasul sfâșiat de sete.

Nimeni nu mă ascultă. Vânătorii râd, rup bucăți de carne și beau din burdufuri pline, fără să-mi arunce o privire. Numai **Zyraxes** mă vede. Ochii lui, de dincolo de gratii, mă caută cu disperare.

Îi citesc frământarea pe chip, iar el, simțindu-mi neputința, ridică vocea cât poate:

— Apă! Vrea apă! strigă el către cei adunați la foc.

Tăcerea care urmează e scurtă și grea. Apoi, **Abraxas** se ridică lent, cu un zâmbet crud pe buze.

— Daaa... zice el prelung. — Nu va primi. A îndrăznit să mă atace noaptea trecută ca să te apere pe tine. Acum va îndura setea și foamea. Așa învață un sclav să-și cunoască locul. Zyraxes se ridică brusc, sprijinindu-se de gratii, cu privirea arzând.

— Dar nu va putea! strigă el, glasul răgușit de furie. — Corpul îi este prea slăbit! Va muri dacă nu primește apă curând!

Abraxas se apropie de cușcă și râde, un râs sec, fără bucurie.

— Și? Ce poți face tu în privința asta?

Tăcerea cade ca o sabie între ei. Focul pâlpâie, iar scânteile dansează în aerul înăbușit. Eu abia mai aud vocile. Lumea începe să se clatine din nou. Doar sunetul lanțului de la gât îmi mai amintește că trăiesc.

Luat prin surprindere de cuvintele lui Abraxas, **Zyraxes** tace o clipă. Privirea i se întunecă, iar maxilarul i se încordează. În ochii lui se dă o luptă — între mândrie și neputință, între demnitate și dorința de a salva o viață.

Apoi, cu o respirație grea, coboară privirea și face pasul pe care nu l-ar fi făcut niciodată, dacă nu era pentru mine.

— Te rog... stăpâne, te implor! Dă-i puțină apă!

Cuvintele lui se lovesc de liniștea pădurii ca un ecou dureros. Focul trosnește, iar vânătorii izbucnesc într-un râs disprețuitor.

Eu îl privesc din locul unde zac, abia ținându-mi capul ridicat deasupra pământului. Îi văd chipul — acea tristețe adâncă ce îi apasă trăsăturile, înfrângerea care i se citește în fiecare gest. Umerii îi sunt lăsați, capul ușor plecat, iar vocea... golită de forță.

A acceptat sclavia.

În ochii lui nu mai e focul de altădată, ci o umbră a unui om care s-a frânt, nu din teamă, ci din iubire și vină.

— Nuuu... șoptesc eu, cu vocea spartă, ridicându-mi ușor capul de la pământ.

Cuvântul abia se aude, pierdut între zgomotele taberei. Aș vrea să strig, să-l opresc, să-i spun că nu trebuie să se plece în fața fiarei, nici măcar pentru mine.

Dar nu am putere. Buzele mi se mișcă în tăcere, iar gândurile îmi urlă în minte:

Nu renunța, Zyra... nu te supune. Nu-ți vinde sufletul pentru viața mea. Eu nu merit un asemenea sacrificiu...

Ochii mi se umplu de lacrimi, iar lumina flăcărilor se reflectă în ei ca niște scântei sparte.

În fața mea, omul care odinioară sfida biciul și sabia își pleacă acum fruntea.

Nu pentru el. Ci pentru mine.

Iar asta doare mai rău decât orice rană.

Dar nu pot spune nimic, căci trupul îmi este prea slăbit și puterile m-au părăsit. Tot ce mai pot face este să o rog în gând pe Zeița-Mamă, Kotys, să vegheze asupra noastră.

— Ce ai spus? întreabă Abraxas.

— Spune mai tare, că nu am auzit.

— Te rog să îi dai puțină apă, stăpâne! strigă Zyra.

— Ha, ha, ha! În sfârșit te-am înfrânt! se bucură vânătorul.

— Duras, dă-i apă, că merită. În sfârșit i-am găsit punctul slab.

Duras ia un burduf și mi-l pune la gură. Beau cât de repede pot, deși gâtul îmi este uscat și mă doare îngrozitor după fiecare înghițitură.

După ce strâng tabăra, vânătorii mă urcă în cușcă, văzând că nu este nicio șansă să mai pot merge astăzi.

Când pornim la drum, îl întreb pe Zyra:

— De ce ai făcut-o? De ce ai cedat pentru mine? Eu sunt un nimeni dintr-un sat oarecare. Nici măcar nu mă cunoști. De ce ți-ai sacrificat sufletul?

— După tot ce ai făcut pentru mine, cred că am plătit un preț mic pentru ceea ce am primit, adică viața ta. Fără apă ai fi murit, iar eu nu m-aș fi iertat niciodată dacă aș fi permis asta.

— Mulțumesc... răspund eu încet.

— Odihnește-te acum. Voi avea eu grijă de tine.

Pentru prima dată de când m-au prins vânătorii simt că cuiva îi pasă de mine. Mă simt ca atunci când sunt cu frații mei: în siguranță. Învăluindu-mă cu acest sentiment de siguranță închid ochii și mă cufund într-un somn liniștit și odihnitor.

000

Zyra mă trezește cu o ușoară atingere pe umăr.

— Trezește-te! Vin către noi, îmi șoptește el abia auzit.

Mă uit în jur și îi văd: Abraxas și alți patru vânători se apropie hotărâți. După somnul odihnitor de aproape jumătate de zi mă simt mult mai bine. Și apa m-a ajutat mult. Zyra avea dreptate — nu aș mai fi trăit mult fără ea. Coastele nu mă mai dor la fel de tare, semn că le-am bandajat cum trebuie. Mama ar fi tare mândră de mine dacă ar ști.

Zyra, în schimb, e foarte palid. Buzele îi sunt crăpate, pielea uscată, iar cearcănele adânci îi înconjoară ochii. Nu i-au dat deloc apă și se vede — e sleit de puteri, deshidratat de căldura arzătoare. Rănile nu mai sângerează, dar a pierdut mult sânge noaptea trecută și are mare nevoie de apă ca să-și refacă puterile.

Pașii vânătorilor se aud tot mai aproape.

— Ha! Ți-am aflat slăbiciunea, sclavule! spune Abraxas către Zyraxes, cu un zâmbet crud pe chip.

— În seara asta ne vom distra mai bine, băieți! adaugă el cu o voce plină de satisfacție. Mai ales că este ultima noapte petrecută într-o companie atât de „selectă”. Măine, la amiază, ajungem la mină și ne vom încheia misiunea.

Vânătorii râd. În ochii lor se citește pofta de cruzime, dorința bolnavă de a vedea sânge și suferință.

Abraxas face semn oamenilor săi, iar aceștia ne târăsc cu brutalitate din cușcă spre centrul taberei.

Ajunși acolo, mă cutremur la vederea locului pregătit pentru tortură — totul pare aranjat cu o meticulozitate înfrigorantă, ca și cum ar fi așteptat de mult acest moment, dornici să ne vadă suferind.

În mijlocul spațiului se află doi pari bătuți adânc în pământ, așezați față în față. Între ei, pe pământul bătătorit, sunt împrăștiate obiecte de tortură: biciuri cu una, două sau trei curele, cuțite cu lame scurte și tăioase, mici buzdușuri acoperite cu țepi...

Frica se strecoară în sufletul meu ca o fiară nevăzută. Oare vom supraviețui acestei nopți?

Vânătorii ne ridică cu asprime până când mâinile ne sunt prinse de capătul înalt al parilor, astfel încât să rămânem atârnați — fața spre unii, spatele spre alții. Pulsul îmi zvâcnește în tâmpile; cerul serii e un plafon rece de aramă, iar aerul miroase a fum și funingine.

Doi dintre ei scot cuțitele la brâu și se apropie cu pași măsurați. Îmi forțez privirea să rămână sfidătoare, dar fețele lor sunt umbre îndepărtate; în mine pulsează doar teamă și o grămadă de gânduri repezi. În fața mea, **Zyra** trage cu putere de legături, încercând să se elibereze, mușchii lui tremurând sub tensiune.

Vânătorii taie cămășile noastre cu lamele scurte. Aerul serii ni se strecoară pe piele și îmi ridică fiori reci. Ce rămâne din hainele noastre este aruncat în foc, iar flăcările le mistuie cu o sfredelitoare nestatornicie.

— Oricum nu veți mai avea trebuință de ele, zice Abraxas cu un zâmbet tăios, și alege cu grijă un bici cu trei curele.

— Personal, eu le prefer pe cele cu țepi, adaugă, dar nu-mi pot permite să vă rănesc prea tare — nu mai e vreme de vindecare. Așa că în seara asta vom avea parte și de durere *emoțională*. Ha! Ce spuneți, băieți?

Râsetele lor cad peste mine ca pietre. Fiecare cuvânt al lui Abraxas e o lamă; strunește atmosfera, transformă așteptarea în otravă. Inima mi se zbate, iar gândul cel mai aprig e unul singur: să nu-l lase pe Zyraxes să sufere mai mult decât a făcut deja.

Vânătorii, adunați în cerc strâns în jurul nostru, primesc vestea cu chiote de bucurie și aplauze batjocoritoare. Focul aruncă lumini roșiatice peste fețele lor pline de cruzime, iar umbrele se preling pe pământul bătătorit, ca niște duhuri întunecate ce dansează în așteptarea suferinței. Abraxas se apropie încet, cu pași măsurați, iar zâmbetul de pe chipul lui e rece ca o lamă. Se oprește în fața lui **Zyraxes**, care ridică fruntea, își îndreaptă umerii și îl privește direct în ochi, fără urmă de teamă. În ochii lui se citește o dârzenie tăcută — o sfidare ce îl irită și mai mult pe căpetenie.

— Pentru că te-a ajutat zilele acestea... rostește Abraxas cu glas răgușit, prelungind fiecare cuvânt ca pe o sentință,

— ți-a bandajat rănila, a împărțit cu tine apa pentru care a muncit,

— dar mai ales... pentru că a furat din mâncarea noastră ca să te hrănească pe tine!

Cuvintele lui cad grele ca pietrele. În clipa aceea, ochii lui **Zyraxes** se măresc, trădând uimire și groază. Își întoarce privirea spre mine, nevenindu-i să creadă ce aude. Eu, în schimb, simt cum obrații mi se înroșesc de rușine și de vinovăție.

Inima mi se strânge în piept, și o durere amară mi se strecoară prin gânduri și mă învinovătesc pentru lipsa de atenție. Am crezut că nimeni nu observă bucăți de carne ascunsă, acel gest mărunț de omenie. Dar Abraxas observase totul — și acum urma să plătim amândoi.

Mă uit spre **Zyraxes** și-i citesc pe chip regretul — nu pentru el, ci pentru mine. Iar în privirea lui Abraxas, care se bucură sadic de spaima noastră, înțeleg limpede: durerea noastră nu este doar o pedeapsă, ci o distracție.

Văzând tulburarea din ochii lui **Zyraxes**, Abraxas își arcuiește buzele într-un zâmbet crud, iar vocea lui răsună limpede peste trosnetul focului:

— Ha! Credeai, nenorocitul, că nu știu că ne fura din mâncare pentru tine? râde el gros, cu un sunet care îmi îngheață sângele în vine. Eu știu tot ce se petrece în tabăra mea! Nici frunza nu se mișcă fără știrea mea!

Râsetele vânătorilor îl urmează, ca un cor de hiene flămânde. Pământul de sub picioarele mele pare că tremură odată cu inimile noastre.

— După cum spuneam, continuă Abraxas, pentru tot ce a făcut zilele acestea — pentru îndrăzneala de a se împotrivi, pentru mila arătată unui sclav, va primi zece lovituri de bici pe spatele gol.

Se oprește o clipă, iar glasul îi devine și mai aspru, tăios ca o lamă.

— Iar tu, Zyraxes, vei privi fiecare lovitură. Fără să clipești.

— Nu! răcnește Zyra cu o disperare ce frânge noaptea. Ia-mă pe mine!

Strigătul lui se pierde în râsetele celor din jur. Un vânător, cu o privire seacă și rece, se apropie de el și-i înfige lama cuțitului sub bărbie, obligându-l să-și ridice privirea spre mine.

— Privește, sclavule! șoptește acela. Așa a poruncit stăpânul tău.

Alt vânător mă apucă brutal de umeri, mă întoarce cu fața spre stâlp, iar frigul nopții îmi mușcă pielea atunci când mi se sfâșie cămașa. Aerul rece se amestecă cu mirosul de fum și fier încins, iar inimii mele îi simt bătaia în tot trupul.

Abraxas își plimbă biciul peste spatele meu, încet, aproape tandru, doar ca să prelungească teroarea. Focul din apropiere aruncă umbre roșii peste sol, iar fiecare umbră pare o mână care mă trage spre întuneric.

— Zece lovituri, spune el calm, și fiecare va fi o lecție.

Ridică biciul... aerul se taie... și noaptea așteaptă să sune prima durere.

Abraxas se oprește o clipă în spatele meu, privește spre **Zyraxes** și poruncește, rece:

— Numără!

Nu apuc să răspund, că palma lui îmi lovește spatele cu o forță care îmi clatină tot trupul. Mă arcuiesc instinctiv, pumnii mi se încleștează, dar am hotărârea să nu scot niciun sunet — nu le voi dărui plăcerea.

Zyraxes își ridică capul forțat de lama cuțitului, ochii lui sunt goi de somn și plini de oroare, dar nu spune nimic. Tremură, dar își ține numărul. Abraxas îl amenință cu un scurt șoptit:

— Dacă nu numeri, îi mai adaug zece.

Zyraxes înghite greu și izbucnește, înfrânt:

— **Unu!**

— **Vezi?** oftește Abraxas, mulțumit, și biciul cade din nou.

Cu fiecare lovitură, biciul mușcă tot mai adânc din pielea mea, iar durerea se întetește asemenea unui foc mistuitor ce arde fără milă. Trupul îmi tresare necontrolat, zvâcnind la fiecare izbitură care taie aerul nopții. Simt cum mușchii mi se încordează, cum sângele pulsează dureros sub rană, cum respirația mi se frânge în gâfâituri scurte.

În fața mea, **Zyraxes** privește neputincios. În glasul său, odinioară puternic, se simte acum o slăbiciune ce se adâncește cu fiecare număr rostit.

— *Trei!*

— *Patru!*

— *Cinci!*

La a cincea lovitură un geamăt îmi scapă, smulgându-se fără voie din pieptul meu. Încerc să-l înăbuș, dar respirația îmi devine repezită, greoaie, ca și cum aerul însuși mi-ar fi dușman. Inima îmi bate nebunește, o simt gata să-mi spargă coastele, iar mintea mi se zbate între durere și dorința de a nu ceda.

Biciul lovește din nou — o linie de foc care-mi despică spatele.

— *Șase!*

— *Șapte!*

La a șaptea, strigătul mi se rupe din adâncul ființei. Nu mai pot să-l țin înăuntru. Țipetele îmi umplu gura de gust metalic și se risipesc în noapte, amestecându-se cu râsetele grosolane ale vânătorilor. Ei se veselesc de chinul meu, se desfată cu spectacolul durerii mele. Dar pentru mine, lumea lor dispare.

Tot ce mai aud e bătăile inimii — puternice, neregulate, și suflul meu, sfâșiat de durere.

A opta, a noua... apoi a zecea.

Ultima cade cu un șuier prelung, și simt cum întreg trupul mi se înmoaie. Capul mi se lasă înainte, greu, și-l sprijin de scoarța aspră a stâlpului.

Spatele îmi arde. Parcă flăcări vii dansează pe răni, iar vântul rece al nopții le face să usture și mai tare. Tremur. Nu de frig, ci de epuizare.

Un vânător mă apucă de umeri și mă întoarce brutal cu fața spre tabără. Ochii mi se ridică încet, și prin perdeaua de lacrimi și durere, îl văd pe **Zyraxes**.

Are lacrimi în ochi.

Lacrimi adevărate, grele, rostogolindu-se pe obrajii lui murdari. Privirea i se frânge, iar în ea se citesc suferința, vinovăția și o furie mută, înăbușită de neputință.

Abraxas se apropie de **Zyraxes**, pașii lui grei lovind pământul bătătorit, iar în jur focul trosnește sinistru. Se oprește la o suflare distanță de el și întreabă, cu voce joasă, plină de venin:

— A meritat sacrificiul? Au meritat bucățelele de carne pe care le-ai primit?

Zyraxes își întoarce privirea, evitând ochii lui. Lacrimile îi curg încet pe obraji palizi, lăsând dăre lucioase sub lumina focului. Vinovăția i se citește adânc în trăsăturile feței, ca o rană care nu se închide.

Simt cum întreg trupul îmi vibrează de durere, cum o căldură arzătoare îmi învăluie spatele și-mi taie respirația. Însă nu pot să tac. Știu ce vrea Abraxas — vrea să-l frângă pe Zyra, să-l facă să se urască pe sine. Nu-l pot lăsa.

Lupt cu greutatea care mă apasă, îmi ridic capul și deschid ochii. Durerea mă orbește, dar o alung cât pot. Cu un fir de voce ce devine tot mai puternic, rostesc:

— Alegerea a fost a mea! Și aș face-o din nou, încă de zece ori, dacă asta înseamnă să-i alin suferința și să-l ajut să trăiască!

Cuvintele mele se rostogolesc în tăcerea grea a nopții, iar focul pare să pâlpâie mai puternic pentru o clipă.

Zyraxes ridică privirea, uimit. Lumina flăcărilor îi joacă pe chip, iar pentru prima dată de la începutul chinului, ochii lui se limpezesc. O parte din vinovăția ce-l apăsa dispare — în locul ei rămâne doar o adâncă recunoștință.

Abraxas tace. Își trece degetele peste biciul atârnat la brâu și mă privește cu un zâmbet rece, tăios.

— Curaj, spui? Loialitate? murmura el. Ha! Vom vedea cât ține.

În jur, vânătorii râd. Dar eu nu-i mai aud. În pieptul meu, inima bate nebunește — nu de teamă, ci de hotărâre. Îmi țin privirea ridicată și știu că, oricât m-ar zdrobi, alegerea mea rămâne a mea.

Zyraxes mă privește, iar în ochii lui se aprinde o lumină nouă, slabă, dar vie. Iar eu știu, fără îndoială, că am smuls o parte din victoria lui Abraxas.

Văzând schimbarea din privirea lui Zyraxes, **Abraxas** se apropie cu pași repezi și îmi aplică un pumn zdrobitor în stomac. Rămân fără aer; mă sufoc, încep să tușesc convulsiv, iar lumea mi se învâрте.

— Crezi că l-ai ajutat? mă întreabă el, răstit, vocea îi zvâcnește ca o funie întinsă.

— Îți spun eu: nu l-ai ajutat. continuă, cu dispreț. — L-ai condamnat la suferință. Dacă ar fi murit, ar fi scăpat — ar fi avut măcar o șansă de libertate. Acum va fi sclav.

— Aduceți fierul! poruncește el.

Unul dintre vânători scoate din foc o bară de metal înroșită, pe care e bătută o emblemă cu un vultur. În ochii lui Zyraxes văd o teroare care mi-înfioară sângele. Pentru o clipă, încep să înțeleg fără să vreau vorbele lui Abraxas: dacă l-aș fi lăsat să moară, poate ar fi scăpat de jug; acum însă îl așteaptă o soartă mai grea — stigmatul sclaviei.

Zyraxes trage din toate puterile de legături, glasul i se rupe în strigăte:

— Nuuu! Vă rog, nuuu!

Fierul înroșit se apropie. Când fierul îi atinge pielea, eu închid ochii, simțind cum lacrimile îmi curg pe față. Nu pot privi — numai aud scrâșnetul metalului și bâzâitul vocii lui Abraxas, amestecate cu plânsul zdrobit al lui Zyraxes.

Ce am făcut?

Gândul mă lovește ca o lamă rece. I-am sfărâmat sufletul.

Mă prăbușesc în mine, într-o mare de autoînvinuire care mă înghite ca un hău fără fund.

Apoi, brusc, o durere cumplită îmi străpunge pieptul. Arde, sfâșie, mă smulge din abisul gândurilor. Îmi deschid ochii cu un geamăt și respir sacadat, tremurând.

Privesc în jos... și îngheț.

Același vultur, emblema sclaviei, este imprimat acum pe pieptul meu, chiar deasupra inimii. Metalul înroșit mi-a pătruns în carne, iar mirosul înțepător de ars îmi urcă pe nări, amestecat cu suferință și dezgust.

„Așa este...” îmi spun cu o voce din interiorul meu pe care abia o recunosc. „S-a sfârșit. Am pierdut totul.”

Nu-mi voi mai vedea părinții. Nici frații. Nici neamul, nici satul. Nici soarele cum îl știam... Iar ei, cei dragi, nici măcar nu știu ce s-a ales de mine.

Ridic privirea. Cu greu, ca și cum aș mișca o piatră veche.

Zyraxes este acolo. Legat, lovit, pecetluit. Ochii lui — cândva plini de foc — sunt acum tulburi, umbriți, pierduți între vină și neputință.

Pot să spun fără îndoială că în trupul și sufletul lui se zbat aceleași gânduri ca în ale mele: resemnare, durere, sfârșit.

Am fost înfrânți. Nu mai există nicio fărâmbă de speranță la care să ne agățăm. Suntem sclavi, iar puținele zile care ne-au mai rămas vor fi doar un șir de chinuri, disperare și umilință.

Trupul meu, istovit de durere, foame și epuizare, începe în sfârșit să cedeze. Mă prăbușesc în întuneric fără să mai am puterea să lupt împotriva lui.

0000

Când deschid ochii, lumina dimineții mă orbește pentru o clipă. Lângă mine, Zyraxes se foiește neliniștit. Somnul lui este fragmentat, chinuit. Îi ating ușor umărul și îl scutur, cu grijă să nu îi provoc durere.

Se trezește brusc, ca și cum ar fi așteptat atingerile mele.

— Rănile tale... Trebuie să le văd, spune el pe un ton serios, încă învăluit de oboseală.

Întorc spatele spre el, lăsându-l să vadă urma biciului, pielea arsă și semnul proaspăt al fierului roșu.

Respirația lui se oprește o clipă.

— Nu poți face nimic, îi spun încet, cu o voce lipsită de forță. Nu mai avem bandaje... și nici apă.

Zyraxes oftează adânc.

De cușcă se apropie Daos, purtând în mâini un burduf cu apă și o bucată de pâine tare, încă caldă de la foc. Fără să spună nimic la început, le strecoară prin gratii, cu grijă, de parcă s-ar teme să nu atragă priviri nedorite.

— Mâncați, spune el încet. Aveți nevoie de putere. Când se întoarce Abraxas pornim la drum, iar de aici până la intrarea în mină... sclavilor nu li se permite să călătorească altfel decât pe picioare.

Îi simt tonul diferit — nu e aspru, nici superior, ci aproape... omenesc.

— De ce ne ajuți? îl întreb eu, fără să-mi ascund surprinderea și suspiciunea.

Daos ezită o clipă, apoi își ridică privirea spre noi. În ochii lui mijiți se citește un amestec de respect și tristețe.

— Până acum, spune el, nu am mai întâlnit pe nimeni ca voi. Sclavii pe care îi ducem sunt deja înfrânți de greutatea vieții. După câteva bătăi... se supun complet.

Își lasă vocea să cadă, aproape în șoaptă.

— Dar voi... voi încă rezistați. Asta vi se vede în ochi.

Apoi oftează, scuturând capul:

— Păcat că astfel de spirite puternice se vor irosi în întunericul minei.

Cuvintele lui atârnă între noi, grele, sincere și dureros de adevărate.

Ne privește încă o clipă — poate cu admirație, poate cu regrete — apoi se întoarce și pleacă fără să mai adauge nimic.

Eu îl privesc pe Zyra cu mirare.

— Seara trecută... aproape că am cedat durerii și disperării, îi mărturisesc, cu un nod în gât. Dar nu o voi mai face. Nu îi voi lăsa să mă înfrângă!

Zyraxes își îndreaptă spatele, iar privirea i se ascute, ca și cum ar fi în fața unui jurământ.

— Ai dreptate. Nici eu nu voi ceda. *Mai ales că știu unde ne vor duce.* — spune el cu o îndârjire care mă face să tresar.

— Voi găsi o cale să ne eliberăm, promit!

Apoi ia hrana lăsată de Daos și o rupe în două, împărțind-o egal, fără ezitare. Îmi întinde partea mea, iar gestul lui simplu, firesc, îmi încălzește sufletul mai mult decât pâinea sau carnea.

Mâncăm în liniște, concentrați pe fiecare înghițitură, gustând hrana ca pe un dar rar și prețios. Bucățile de carne par mai bune ca oricând, iar pâinea – deși tare – este cea mai dulce pe care am simțit-o vreodată.

Bem apoi din burduf, împărțind apa cu grijă, ca pe o comoară.

Când terminăm, ne așezăm amândoi cu spatele rezemat de grățiile reci ale cuștii.

Deodată, vorbele lui Zyra de mai devreme îmi revin în minte cu puterea unui fulger.

— Ai spus că știi unde mergem. — îl întreb, întorcându-mă către el. — De unde știi? Ai mai fost la mină?

Zyraxes inspiră adânc, iar privirea i se pierde pentru o clipă în gol.

— Da...

— Când? — insist eu. — Ai mai fost sclav?

— Nu. — răspunde el, cu o voce joasă. — Dar cunosc mina.

— Cum așa?

El ridică ochii spre mine, ezită o secundă, apoi rostește:

— Mina aparține tatălui meu.

Simt cum mi se taie respirația.

— Ce ai spus?

— Da... — oftează el. — Îmi pare rău că nu ți-am spus mai devreme, dar mina este a familiei mele. Nu am știut că acolo muncesc sclavi. Când a fost deschisă prima dată, am fost acolo. Toată lumea a sărbătorit deschiderea... fiindcă astfel aveam suficient fier pentru arme, ca să ne apărăm de Lupii Negri.

— Sunt sigur că nici tatăl meu nu știe de ceea ce se întâmplă acum acolo.

Eu clatin din cap, încercând să înțeleg.

— Dar când ajungem acolo... le poți spune cine ești. Te poți salva.

Zyraxes își încovoiaie umerii și pronunță amar:

— Uită-te la mine. Crezi că mă va crede cineva? Arăt ca un prizonier, ca un nimeni. Nimeni nu ar lua în seamă cuvintele mele...

Încerc să găsesc speranță acolo unde el vede doar ziduri.

— Poate tatăl tău va vizita mina. Dacă te vede... te-ar recunoaște, cu siguranță!

Pentru prima oară, după mult timp, chipul lui se luminează cu adevărat.

— Ai dreptate! — spune el cu o scânteie de viață în privire. — Mi-ai redat speranța, îți mulțumesc! Dacă tata va veni... vom fi salvați!

Când Abraxas vine și ne pune din nou în lanțuri, pregătindu-ne pentru drum, în ochii noștri nu mai există urmă de înfrângere. Speranța s-a întors, încă firavă, dar vie — și ne ținem cu încăpățănare de ea.

Dar norocul pare să ne fi părăsit chiar în clipa în care părăsim tabăra.

Nu trece mult și cerul se întuneacă, iar ploaia începe să cadă rece și grea. Pământul devine noroi, alunecos, iar mersul se transformă într-o luptă continuă. Lanțurile ne trag înapoi, picioarele ni se afundă în noroi, iar fiecare pas devine un chin.

Ne împiedicăm tot mai des.

Zyra cade primul. Se prăbușește în genunchi, sleit de puteri, iar noroiul îi stropește fața și pieptul bandajat. Abraxas nici nu clipește. Scoate biciul scurt de la cingătoare și lovește cu o cruzime de parcă ploaia i-ar fi amplificat furia.

— Oprește-te! Lasă-mă să îl ajut! strig eu, trăgând instinctiv lanțul după mine.

Abraxas se întoarce spre mine, cu ploaia șiroindu-i pe chipul aspru.

— Îl voi lovi până când se ridică.

Asta este regula.

— În mină, continuă el, cu vocea gravă, când sclavul cade este biciuit până se ridică... sau moare.

Cuvintele lui îmi îngheață sângele în vine.

Deci asta ne așteaptă.

Chin, suferință, moarte — toate împachetate într-un viitor din care poate că nu vom scăpa niciodată.

Îmi împing frica cât mai adânc în inimă, forțându-mi picioarele să se miște. Mă apropii de Zyra, care încă se luptă să se ridice, în timp ce biciul lui Abraxas sfâșie din nou aerul și de data asta pielea mea. Durerea mă arde, dar o ignor cu toată voința.

Mă aplec, îl prind pe Zyraxes de braț și îl trag spre mine.

— Sprijină-te de mine, îi șoptesc printre dinții strânși.

Zyra se agață de mine cu ultimele lui puteri. Suntem amândoi uzi până la piele, înfrigurați și aproape epuizați, dar nu ne lăsăm.

Loviturile continuă să cadă, ritmice, necruțătoare, dar mersul nostru nu se oprește. Înaintăm împleticit, împingându-ne unul pe celălalt de la un pas la altul.

Așa, sprijinindu-ne reciproc și forțându-ne să nu cedăm, parcurgem drumul lung de aproape jumătate de zi până la mină.

Când pășim în peșteră, frigul ne pătrunde în oase. Suntem uzi, istoviți, cu hainele lipite de trupurile noastre rănite. Aerul greu, umed și încărcat de praf ne lovește ca un zid.

Un bărbat înalt, cu fața și brațele acoperite de cenușiu-închisul prafului de mină, iese dintre stâlpii de susținere. Zâmbește larg când îl vede pe Abraxas.

— Ha! Abraxas, ai ajuns! Credeam că nu mai vii azi, spune el, cu o voce groasă, răsunând în tunel.

Abraxas râde și se apropie de el ca de un vechi prieten.

— Dacos, prietene! Ce bine îmi pare să te văd. Ți-am adus două bucăți bune azi. Sunt în stare bună... și au și spirit. *Prea* mult spirit, dacă mă întrebi pe mine. Oricât am încercat, nu i-am înfrânt.

Zyraxes ridică ochii spre ei, iar eu îmi simt stomacul strâns. „Bucăți bune.” Așa vorbesc despre noi.

— Cât ceri pe ei? întreabă Dacos, evaluându-ne cu o privire rece.

Abraxas își freacă palmele, încântat de tranzacția ce urmează.

— 200 de galbeni.

Dacos râde scurt, disprețuitor.

— 150, prietene.

— Nu. 180, răspunde Abraxas prompt.

— 175 și batem palma.

O clipă de tăcere.

— De acord.

Își strâng mâinile cu o izbucnire de satisfacție, ca și cum ar fi vândut animale, nu oameni. Iar noi, în picioare, cu lanțurile grele atârând, privim schimbul care ne pecetluiește soarta.

Nu pot să nu zâmbesc amar, gândindu-mă că *valorez* atât.

O sută de galbeni... o mică avere. Cu suma asta aș putea hrăni întreg satul pentru un an.

Dacos face un semn scurt către doi dintre oamenii lui, iar aceștia se apropie imediat, ca niște câini bine antrenați.

— Ia sclavii și pregătește-i, poruncește el sec.

Cei doi ne apucă de brațe și, fără nicio urmă de grijă, ne târăsc înainte, spre întunericul dens al peșterii. Talpa mea alunecă pe piatra udă, iar pereții umezi ai coridorului subteran par să se închidă asupra noastră cu fiecare pas.

În spatele meu, aud respirația îngreunată a lui Zyraxes, dar nu îndrăznesc să mă întorc.

Suntem purtați înainte, spre inima minei... și spre ceea ce ne așteaptă acolo.